Kdyby tyhle stěny promluvily

Adaptace: Howard V. Hendrix
Původní televizní scénář: Manny Coto

Krajní meze

Příběhy o domech, ve kterých straší, jsou staré jako domy samotné. Dům na kopci Shirley Jacksonové je všechny vysoko převyšuje, ale i tak je obklopen dobrými sousedy. Stephen King psal o hotelu s vyhlídkou, Richard Matheson o pekelném domě, H. P. Lovecraft o spoustě tajemných novoanglických panských sídlech, Anne Rivers Siddonsová o sousedním domě a mohli bychom jmenovat stovky dalších.

Zkušený čtenář hororů dobře ví, co se začne dít, když se dveře strašidelného domu otevřou. Prkenná podlaha vrže, záhadné hlasy sténají, nebezpečí je na dosah ruky. Ale každý strašidelný dům je něčím jiný a brzy uvidíte, že ani Abramsův dům, jak si ho vysnil Manny Coto ve svém scénáři pro Krajní meze a na následujících stránkách vám ho vylíčil Howard Hendrix, tak docela neodpovídá běžným představám.

Déšť mohutně cedil hustou tmou, kterou tu a tam protrhlo blýskání a hromobití. Avšak mladí milenci uvnitř Abramsova domu, zabráni do náruživého líbání pod světlem porůznu rozestavěných svíček, se v teple svých náručí cítili bezpečně - a to i navzdory ostrému průvanu, který chvílemi profičel zchátralým, léta opuštěným domem, zatřepotal plameny svíček a naplnil dům neidentifikovatelnými zvuky.

„Slyšela jsi to?“ znejistěl Derek a nečekaně se zdvihl na loktech, div že Nadiu neshodil. Očima skrytýma za brejličkami s drátěnými obroučky se pátravě rozhlédl po pokoji. Nadiina

i jeho vlastní vášeň mu sice trochu zatemnily mysl, ale slyšel dobře: proudění vzduchu doprovázel sténající, úpěnlivě volající hlas.

„A co jako?“ procedila Nadia, jejíž počáteční zmatek se pomalu měnil v nevrlost. Jak může být Derek tak roztěkaný, když ji tu má přímo proti sobě, prakticky nahou, oblečenou jen ve spodních kalhotkách a rozepnuté halence přes podprsenku?

„Ten zvuk … “ upřesňoval Derek, zneklidněn jeho neutichající délkou.

„Myslíš to sténání?“ zeptala se Nadia a vypjala se do výšky.

„Hmmm,“ přitakal Derek a povytáhl se na pohovce o kousek výš.

„To jsem byla já,“ zabručela znuděně, i když trochu namíchnutě, a nekompromisně ho zatlačila zpátky dolů, aby mohla pokračovat ve vášnivém líbání jeho odhaleného krku a hrudníku. Derek dokázal Nadie těžko odolat, zvláště když její polibky a hlazení podemílaly jeho vlastní vůli a s každým okamžikem zaháněly jeho obavy.

Úpěnlivé, rezonující sténání se však ozvalo znovu - tentokrát ještě hlasitěji a naléhavěji. Derek se vymrštil tak prudce, že Nadiu málem srazil na zem.

„Derku!“

„Už zase,“ vyhrkl a zatímco přesouval nohy z pohovky na podlahu, rychle si zapínal kalhoty. Něco na tom zvuku nebylo v pořádku, jeho hluboký, pokřivený podtón se mu vůbec nelíbil. Běhal mu z něj mráz po zádech. Znělo to, jako kdyby někdo křičel ze zlého snu.

„Co?“

„Ten hlas. Někdo tady je.“

Nadia sebou uraženě plácla na místo, které Derek právě uvolnil.

„Hele,“ zkusila, „možná jsme opravdu měli jít radši nahoru na hřeben, jak jsi říkal. Chceš tam jít?“

„Ne,“ zamítl Derek a popadl jednu z mnoha svíček rozestavěných po podlaze i na parapetu. „Jen se tady trochu porozhlédnu. Podívám se, jestli jsme sami. Hned jsem zpátky.“

„To já vím až moc dobře, že jsem sama,“ přiostřila Nadia, když ho pozorovala, jak vychází z jejich světelného kruhu.

Derek se svíčkou v ruce, stále ještě svlečený do půl těla, zamířil do vstupní haly, která byla stejně tmavá, holá a opuštěná jako ostatní místnosti prkny zatlučeného domu. Sténající hlasy se nyní ozývaly bez přestání.

„Je tu někdo?“ zvolal Derek do tmy ve velkém prázdném přijímacím salonu. „Haló!“

Něco - snad vítr nebo šplouchavý zvuk bubnujícího deště - ho přimělo přendat si svíčku do levé ruky, blíž k širokému schodišti, které očividně bývalo kdysi impozantní. Teď však byla prkna schodů vyschlá a popraskaná a ze stěn podél schodiště visely sloupané vrstvy barev a tapet. Zábradlí pokrývaly zaprášené pavučiny a většina podpůrných sloupků byla rozbitá. Ne příliš lákavý pohled.

Derek opatrně vykročil po schodech do prvního patra. Třepotající se plamen svíčky, kterou držel před sebou, mu slabě svítil na cestu. Stupínky schodů hlasitě vrzaly pod každým jeho krokem. Jejich protivný zvuk prodlužovalo hřmění bouřky, která zuřila venku.

Když Nadia slyšela, že Derek stoupá po schodech nahoru, zavrtěla otráveně hlavou. Potřebovala něco na uklidnění a rozhodla se, že si dá, ať se Derkova antidrogová maminka třeba staví na hlavu. Natáhla se přes opěradlo pohovky a nahmatala marihuanovou cigaretu, kterou si tam schovala mezi nepořádek na stolku ze staré bedny. Zapálila si a vtáhla marihuanový kouř hluboko do plic. Vrzání schodů i burácení hromů se z její mysli vytratily a nechala se unášet sněním. Ano. Teď se cítila fajn. Sílu jí dodávaly proužky modravého dýmu, které měla tak ráda.

Nadia přejela letmým pohledem místnost - všude postávající svíčky jako v chrámu lásky, prázdné lahve od piva a vína - a jen tak pro sebe se uchichtla. Ano, Derkova matka by téměř určitě nesouhlasila - zvláště kdyby věděla, že vydat se sem byl částečně Nadiin nápad. Ne že by měli příliš na výběr. Jejich původní plán - vystoupit na Inspirační štít na horském hřebeni - spláchlo počasí. Tohle bylo skvělé náhradní řešení, dokud se Derek nevyplašil.

Nadia se zadívala na lahve roztroušené kolem a téměř se dala do smíchu. Maminka dělala, co mohla, aby Derka uchránila před drogami, a pil stejně jen velice málo. Možná že jeho matka je vyléčená alkoholička, spekulovala. Láhve tu zbyly z jiných nocí, kdy si místní lidé pořádali v opuštěném Abramsově domě večírky anebo když tady přespávali tuláci. S Derkem se za celý večer alkoholu ani nedotkli.

Právě tohle ji na Derkovi částečně přitahovalo. Byl jako ten chlápek v komiksech, které četl její bratr, když byli ještě malí. Stydlivý nevinný hodný chlapeček. Obrýlený

středoškolský šprt, ale stačilo mu sundat košili a v tu ránu z něj byl Spider-Man, nebo měl alespoň hezké tělo. Přesně takový Derek byl. Zřejmě i teď žil v domnění, že ji před něčím hrdinsky brání.

Jak kolem ní provanul chladný proud vzduchu, najednou měla zvláštní pocit, že ji někdo nebo něco pozoruje, jako by po jejím těle přejížděly neviditelné oči. Na holých nohách jí naskočila husí kůže. Bouře venku nepřestávala běsnit. Nadia přiložila ke rtům marihuanovou cigaretu a opět zhluboka potáhla.

Tentokrát něco zaslechla. Podivné úpění, jako kdyby někdo někoho škrtil. „Nadio!“ slyšela Derkův úzkostlivě tlumený hlas.

„Derku?“ zvolala ne příliš hlasitě. Nikdo neodpovídal. „Sakra.“

Položila cigaretu zpátky na stolek a natáhla se na druhý konec pohovky pro džíny s dírami na kolenou. Nasoukala se do nich a sáhla pro baterku, kterou tady Derek ve své nekonečné moudrosti nechal ležet. Cvaknutím ji rozsvítila a zamířila ke schodům. Pod schodištěm měla dojem, že slyší další tlumené sténání a zvuky, jako kdyby nahoře někdo něco posunoval.

„Derku?“ hudrovala cestou po vrzajících schodech. „Chováš se jako puberťák.“

Derek neodpovídal. V prvním patře vykročila do chodby a začala přejíždět světlem baterky nahoru a dolů, ze strany na stranu, jako kdyby chtěla něco zahnat, ale co, to nevěděla. Po Derkovi jako by se slehla zem. Zmateně a nervózně posvítila do vzdálenějších koutů chodby.

„Derku?“ vykřikla o něco naléhavěji. Opět žádná odpověď. „Já odcházím!“

Pořád nic. Popošla několik kroků dál do chodby.

„Myslím to vážně.“

Opět ji ovanul proud vzduchu, doprovázený hlubokým silným zvukem, jako kdyby se celý dům najednou nadechl. Nadia měla pocit, že něco pohnulo podlahou a stěnami, že vítr se po ní natahuje a syčí „TY!“

Vykřikla a rozeběhla se zpátky ke schodům. Hnala se po nich dolů jako šílená a téměř kňučela strachy. Ještě nebyla ani v půli cesty, když světlo její baterky a záře blesku společně zachytily něco tak neuvěřitelného, že uprostřed kroku zkoprněla, něco tak děsivého, že téměř ztratila rovnováhu.

Zdi a schody se staly organickými a živými, peristalticky se vlnily a pluly směrem k ní.

„Bože,“ vyjekla a zoufale se pokoušela ustupovat zpět nahoru po schodech.

„TY!“ zaskučel hlas, tajemný a chladný jako noční vítr.

Nadia cítila, jak se struktura schodiště zvedá kolem jejích kotníků a hltavě ji vtahuje do svého hladového chřtánu. Kužel světla z baterky kroužil do tmy. Nadiin zoufalý křik zněl celým domem. Prsty měla zkrvavené od marných pokusů zachytit se zábradlí, jehož prohnilé sloupky se jí rozpadaly pod rukama, nehty si ulámala o stupně schodů, kterých se z posledních sil snažila přidržet - marně.

Nenávratně mizela, jako částečka potravy pohlcená membránou lačné buňky, polapená v neúprosném, třesoucím se sevření života požírajícího život, až na schodech zbyla jen její krev. Pak se i ta vytratila. Rozplynula se stejně rychle jako letní průtrž mračen nad pouští.

* * *

Uvnitř zářivě svítícího rodinného domku ve městě Vancouveru seděl Levi Mitchell u nepořádkem zaházeného psacího stolu a ťukal do staré valentinky. Letmým pohledem přejel přes fotografii ve stojacím rámečku, na níž byl zachycen se svou bývalou ženou Carrií na výletě na kanoi, a svůj zrak opět upřel na velikou obrazovku k Lyndě Tillmanové, ženě, která byla právě zpovídána v talk show.

„Považujete se za odbornici v oboru duchů a nadpřirozených jevů?“ zeptal se obrýlený, předstíraně nadšený moderátor.

„Vůbec ne,“ odvětila Lynda, tmavovlasá žena na prahu čtyřicítky, působící dojmem, že z průběhu rozhovoru nemá dobrý pocit, přesto je odhodlána jej dokončit. „Jsem jen průměrný občan, který si myslí, že je tady toho víc, než dokážeme rozpoznat našimi pěti smysly. Domnívám se, že je třeba vést lidi k tomu, aby si to uvědomili.“

Mitchell si její slova tiše opakoval a zároveň je vyťukával na stroji. Tillmanové přístup „já nic, já muzikant“ je chytrý, pomyslel si. Získá sympatie publika…

„Ale musíte uznat,“ namítl moderátor, „že věřit na duchy je pro dnešního člověka dost neobvyklé. Přece jen jsme na konci dvacátého století.“

„Ale já nechci nikoho přesvědčovat, aby uvěřil," vysvětlovala Lynda Tillmanová. „Jediné, co bych chtěla, je, aby lidé vzali tuto možnost v úvahu. Myslím, že o zbytek už se postará důkaz."

Jak Mitchell zapisoval Lyndina slova, uvažoval o tom, že je to velice složitá osobnost. Nemyslel si, že by byla podvodnice - alespoň ne úmyslně. Asi má velkou sebedůvěru. Avšak na to, že tomu všemu sama věřila, mu její vystupování připadalo příliš inteligentní a střízlivé. Lidé byli vždycky plní protikladů. Stačí se podívat na něho: veškeré vybavení jeho domu představovalo ty nejmodernější technologie, kromě starého mechanického psacího stroje, kterým si nyní vydělával na živobytí. K tomu však měl své důvody. Letmo pohlédl na fotografii své ženy a sebe a svou pozornost opět zaměřil k televizi.

„Říkali jsme si, že by mohlo být zajímavé podělit se o tento důkaz s naším druhým hostem," pokračoval moderátor. Vzal do ruky knihu a zdvihl ji, aby ukázal její titul publiku. Toto gesto Mitchell naprosto schvaloval. „Je jím fyzik, specialista na odhalování skutečného stavu věcí a autor nové knihy Parapsychologické jevy: Racionální perspektiva, pan Leviticus Mitchell. Vítejte u nás."

Mitchell sledoval sám sebe, jak přichází na scénu, jak si moderátor a Lynda Tillmanová stoupají a vítají ho potleskem. Na obrazovce nevypadal ani zdaleka tak nesvůj, jako se cítil - ve svém, jak on sám říkal, „ohozu á la Carl Sagan", černé mikině bez límce vykompenzované sakem a kalhotami, spíš působil dojmem pěkného náfuky.

Potřásl si rukou s moderátorem a s Lyndou Tillmanovou, která teď v televizi vypadala skoro stejně překvapeně jako při natáčení. Produkční ji zřejmě neinformovali, že bude vystupovat se skeptickým vědcem.

„Povězte nám, pane Mitchelli, co vás k tomu vedlo?" zahájil moderátor. „Proč jste se rozhodl vyvracet tvrzení o paranormálních jevech?"

„Uvědomil jsem si, jaké škody mohou iracionální přesvědčení napáchat na laické veřejnosti a chtěl jsem s tím něco udělat," pronesl Mitchell v televizi. „A pak, vysedávání v laboratoři už mě začínalo nudit."

Ta poznámka vyvolala očekávaný smích. Když ji však Mitchell nyní vyťukával na stroji, cítil nejen uspokojení, ale i rozpaky. Bylo toho mnohem víc, co ovlivnilo jeho rozhodnutí, nejen nuda. Smrt jeho ženy ho zasáhla v mnoha ohledech, dokonce i v něčem tak prostém, jako je používání mechanického psacího stroje. Carrie pracovala jako počítačový konzultant a po její smrti se bál, že psaní na počítači by mu ji příliš připomínalo.

Některé z těchto následků však byly skutečně závažné, jako třeba jeho rozhodnutí vzdát se své profesury ve fyzice, poté co se na tuto roli připravoval celá léta postgraduálním studiem. Díky Carriině smrti pochopil, že život je příliš krátký na to, aby ho strávil něčím, čemu je odevzdán na méně než sto procent. Byl docentem teprve několik let, když si uvědomil, jakým břemenem se pro něho stalo učení. Dokonce i jeho vědecká erudovanost už byla výrazně nedostatečná. Nevyhnutelná matematika začínala být nad jeho chápání. Pomalu si uvědomoval, že dělat kariéru v matematické fyzice je záležitost mladých.

Tyto všechny otázky vyvolala Cariina smrt. Usoudil, že bude lepší využít nabyté vědomosti tam, kde ještě mohou být užitečné, než prostě jen zabírat místo v laboratoři, rok za rokem učit studenty, vždycky jiné, ale vlastně stále stejné, a pokaždé se vyrovnávat s nepříjemným zjištěním, kolik schopných je mezi nimi.

„ … nyní bychom si mohli pustit video, na kterém Lynda svého údajného ducha zachytila," pokračoval moderátor na obrazovce, „a vás poprosíme, jestli byste mohl, jen velice stručně, uvést věci na pravou míru."

Mitchell druhou část moderátorova úvodu téměř neslyšel, protože právě uprostřed začal zvonit zvonek, hlasitě a nepřetržitě. Vyskočil od stolu a šel otevřít. Na obrazovce se mezitím objevilo „duchařské video" Lyndy Tillmanové a moderátor tlachal dál.

„Lyndo, mohla byste to komentovat?"

„Takže, tento snímek jsem natočila v noci, přibližně ve 23^{15}," začala Lynda rozechvělým hlasem. Na zrnitém obraze byl nejprve vidět jen interiér starého domu, pak přibyl amorfní bělavý tvar pohybující se podél zdi. „Natočila jsem ho v opuštěném domě nedaleko místa, kde bydlím. Byla jsem tam úplně sama, když se najednou objevila tato postava … "

„Ano?" zvolal Mitchell, jak se blížil ke dveřím.

Otevřel a zůstal užasle hledět na Lyndu Tillmanovou. Žena, která právě hovořila v televizi, stála před ním – ve dveřích jeho domu a osobně.

„Vy?" vyletělo mu z úst. Byl příliš ohromen, než aby dokázal myslet na společenskou zdvořilost. „Co tady děláte?"

Když si však Lynda Tillmanová všimla, co dávají v televizi, neřekla nic a s očima upřenýma na obrazovku zamířila rovnou do pokoje.

„S největší pravděpodobností se díváme jen na odraz světla do objektivu," spekuloval Mitchell v televizi.

„Odraz světla do objektivu?" slyšela Lynda sama sebe. „Copak k tomu nepotřebujete zdroj světla?"

„Jistě," nedal se Mitchell na obrazovce, „ale měsíc je dost silným zdrojem ... "

„Heleďte se, kam se hrnete?" okřikl ji Mitchell ode dveří.

„Já nemám čas se s vámi zrovna teď vybavovat."

Lynda se otočila a přejela pohledem Mitchellovy džíny a módní tričko s nápisem „Kapitalismus je organizovaný zločin". Ztřeštěný racionalista ve frajersky nedbalém oblečení.

„Příliš zaneprázdněn obdivováním svého vystoupení?" prohodila Lynda pohrdavě.

„Přepisoval jsem si interview pro svou novou knihu, když to musíte vědět," odsekl Mitchell. „Teď vás budu muset požádat, abyste odešla."

„Prý nabízíte pět tisíc dolarů každému, komu se podaří dokázat existenci nadpřirozena," ignorovala jeho námitky Lynda a vykročila dál do pokoje. „Je to pravda?"

„Ano," přisvědčil Mitchell a sarkasticky pokrčil rameny. „Ale dovedete si představit, kolik lidí už se o ty peníze pokoušelo?"

Lynda sáhla do kapsy saka svého kostýmu a vytáhla obálku.

„A kolik lidí už nabízelo pět tisíc vám, Mitchelli?"

„Děláte si legraci?" znejistěl Mitchell a nepřítomně vzal do ruky televizní dálkový ovládač.

„O jedné věci jsem se v té přiblblé talk show nezmínila," pronesla Lynda klidným hlasem. „Ten duch, kterého považujete za odraz světla do objektivu ... jsem přesvědčena, že je to můj syn."

V tichu, které mezi nimi nastalo, nabyl zvuk televizního interview v pozadí nepříjemně rušivých rozměrů.

„Podle vás," hájila se Lynda na obrazovce, „to může být cokoli jen ne duch, protože duchové nezapadají do vašeho rámce."

„Mým jediným ‚rámcem' je věda," protestoval televizní Mitchell zostřeným hlasem. „Aplikuji přísné vědecké zákony na svá pozorování skutečného života."

A v tomto skutečném životě nyní Mitchell stiskl palcem tlačítko dálkového ovládání a televize utichla. Trochu zdvořilosti nemůže uškodit, řekl si. Vyzval paní Tillmanovou, aby se posadila, a zeptal se, jestli se něčeho napije. Zamumlala něco o tom, že už zase začala pít, a požádala o skotskou. Mitchell šel oběma nalít.

„Proč jste si tak jistá, že váš syn je mrtvý?" zavolal Mitchell z kuchyně. Podle hesla „Poznej svého nepřítele" si před talk show provedl malé soukromé pátrání po minulosti paní Tillmanové. Zjistil, že se před několika lety rozvedla a že její syn Derek nedávno zmizel - podle novin utekl z domova. „Rodiče pohřešovaných dětí většinou věří, že jejich děti jsou naživu."

Přešla za ním do kuchyně a on jí podal sklenku.

„Já takovou vírou příliš neoplývám," pravila na vysvětlenou a usrkla si skotské. „Stále slyším jeho hlas."

„Co tím myslíte?" zajímal se Mitchell, jehož zvědavost rostla téměř proti jeho vlastní vůli. „Kdy?"

„Poprvé to bylo v tom domě," rozpovídala se, když zdvihla oči od sklenky. „V tom, co je natočený na videu. Je už celá léta opuštěný. Věděla jsem, že Derek tam občas jezdil, když chtěl být sám. Však to znáte, jaké někdy dospívající děti jsou."

Mitchell přikývl, ale neřekl nic.

„Když Derek zmizel," pokračovala Lynda Tillmanová, „policie dům prohledala, ale nic nenašla. Oni si myslí, že Derek utekl z domova, ale já vím své." Pokrčila rameny a zadívala se na dno sklenky, jako kdyby odpověď ležela tam. „Stejně jsem nevěděla, kde jinde bych ho měla hledat. Tak jsem se do toho domu vydala."

Mitchell si povšiml zaváhání v jejím hlase.

„A dál?" vybídl ji, jak nejpovzbudivěji dokázal. Lynda upila skotské a pokračovala.

„Procházela jsem ten dům," vyprávěla a její oči hleděly do prázdna, „když vtom jsem zaslechla nějaký zvuk. Nejprve jsem si myslela, že to dělá vítr, že větve stromu narážejí na zeď nebo tak něco. Ale ten zvuk byl čím dál tím hlasitější. A jasnější. Byl to Derkův hlas. Volal mě. Běhala jsem domem jako zběsilá a hledala jsem ho, ale on tam nebyl, jen jeho

hlas.“ Silou vůle zatlačila slzy, které se jí vlily do očí. „Ach Bože - jeho hlas! Znělo to, jako kdyby umíral, jako kdyby ho v tom domě někdo zabíjel?“

Mitchell do sebe hodil svou skotskou.

„Paní Tillmanová,“ začal pokud možno zdvořile, ale zároveň přísně, „když je člověk vystaven stresu pramenícímu ze ztráty někoho milovaného, často může vytvářet iluze ... “

, ... tak opravdové, že vypadají jako nadpřirozené bytosti,“ dokončila za něho Lynda hlasem, v němž se mísila bolest s opovržením. „Četla jsem třetí kapitolu vaší poslední knihy.“

Mitchell si povzdychl.

„Co kdybyste mi řekla, co přesně ode mě chcete?“

„Chci, abyste šel do toho domu se mnou.“

„Proč?“ nechápal Mitchell a rozhlédl se po svém vkusně zařízeném bytě, v jehož celkovém řádu a symetrii nacházel jistou útěchu - útěchu, kterou teď velice potřeboval, vzhledem k osobně bolestnému směru, jakým se konverzace začala ubírat.

Než Lynda opět promluvila, položila svou sklenku a přisedla si blíž k němu. I Mitchell poznal, že to, co se chystá říci, pro ni není lehké, téměř jako by tušila, jak bláznivě to bude znít.

„Myslím si, že duch mého syna je v tom domě nějak uvězněný.“

„Podívejte se,“ začal Mitchell. Snažil se vypadat, že má pochopení, ale jasně cítil, že ztrácí půdu pod nohama. „Já nejsem ... “

„Vy jste jediný, na koho se mohu spolehnout,“ skočila mu do řeči Lynda, tak tklivě a přesto naléhavě, že nevěděl, jestli se chystá ho popadnout za límec, nebo plakat na jeho rameni. Neudělala ani jedno z toho. „Jestli mám pravdu, chci si být jistá. A jestli jsem blázen, pak to chci vědět. Potřebuji vás.“

Vtiskla mu do ruky obálku s penězi. Zůstal na ni zmateně koukat.

„Z mého rozvodového vyrovnání,“ vysvětlila. „Tedy to, co z něj zbylo.“

„Přece si nemůžete dovolit se toho zříci,“ domlouval jí Mitchell s pohledem upřeným na obálku. Bylo mu jasné, že jsou v ní peníze v hotovosti, přinejmenším čtvrtina toho, co dostane jako zálohu na svou novou knihu, a s největší pravděpodobností za mnohem méně námahy.

„Nemohu si dovolit se toho nezříci,“ trvala na svém Lynda.

Dopila zbytek skotské. Mitchell o její nabídce dlouhou chvíli uvažoval, pak jí obálku vrátil. Na okamžik si myslela, že Mitchell její nabídku odmítá, a bylo jí to vidět na očích.

„Nechte to u sebe,“ řekl konečně Mitchell, „dokud nebudeme hotovi.“

Mitchell, který jel za Lyndou ve svém vlastním autě, měl na hranicích z Kanady do USA stejné pocity jako vždycky, když přijížděl do své rodné země - byl naplněn jak melancholickou touhou, tak rezolutním smířením. Od té doby, co v posledních dnech vietnamské války uprchl před povolávacím rozkazem, byl součástí komunity podobných amerických vystěhovalců žijících ve Vancouveru.

Byli celkem úspěšná parta. Jeden z nich dokonce dosáhl určitého stupně mezinárodního věhlasu jakožto představitel nové generace spisovatelů science fiction. Mitchell byl za mlada fanouškem sci-fi, předtím než Kanada, fakulta a kariéra pohltily veškerý jeho čas. Amerika, science fiction a jeho vlastní ztracené mládí splývaly v jeho mysli v jedno a totéž, stejně jako nostalgie, kterou pro každou z těchto věcí pociťoval.

Lynda ve svém starém Buicku sjela z dálnice a zamířila do ulic Bellinghamu ve Washingtonu. Mitchell ji následoval až na příjezdovou cestu k jejímu skromnému domku na kraji města, kde své auto zaparkovala a přesedla si k němu do jeho džípu. Společně vyjeli z města a pokračovali po silnicích, které se s každou mílí stávaly užšími, tišími a lesnatějšími.

„Abrams, původní majitel domu, zmizel asi před šesti lety,“ informovala ho Lynda, když se blížili k cíli.

„Zmizel?“

„Ano,“ přikývla Lynda. „Místní lidé na to přišli až po několika týdnech, protože on stejně moc nikam nechodil. Podle toho, co psali v novinách, tam prostě všechno nechal a zmizel. Od té doby ho nikdo neviděl.“

Na pahorku před nimi se proti pozadí tmavého borového lesa vynořil očividně opuštěný, prkny zatlučený dům ve stylu královny Anny. Někdo, zřejmě bez nějakého hlubokého uvažování, vztyčil kolem provizorní plot, na který přibil cedule CIZÍM VSTUP ZAKÁZÁN a NA PRODEJ.

Mitchell zajel s džípem ke straně silnice a spolu s Lyndou vystoupili do zamračeného dopoledního světla. Při pohledu na zabedněnou královnu Annu - kompletní s věží – musel uznat, že do těchto končin dokonale zapadá.

Lynda na něho pohlédla a jeho - ne poprvé – překvapil její inteligentní a přitažlivý vzhled.

„Opravdu vypadá, že se to v něm duchy jen hemží," prohodil ve snaze odvést pozornost od svého obdivného pohledu. „Vy víte, kde je vyhmátnout. Dám vám stejnou částku."

Nato se zarazil. Příliš pozdě si uvědomil, jak vážně Lynda o tom všem hovořila. Nakonec, je to její syn, kdo se pohřešuje. Mlčky šel za ní k díře v plotu a pak nahoru přes zaplevelený a větvemi zaneřáděný trávník k hlavnímu vchodu. Pod zataženým nebem zakrákala vrána a v dálce se ozývalo houkání vlaku. Mitchell musel na dveře vší silou zatlačit. Dům patrně poklesl, čímž se dveře zkřížily. Mezerami mezi prkny v zatlučených oknech pronikalo dovnitř denní světlo a vytvářelo světlé proužky na zaprášené podlaze a zdi. Ve vstupní hale se Mitchell zastavil a přejel očima grafiti, otlučené a opadávající stěny, pavučiny a chuchvalce špíny, jež jsou na chátrajících a opuštěných místech obvyklé. Prach, který zvířili, když vešli, ho dráždil ke kašli.

„Ukážu vám, kde to bylo," navrhla Lynda. Prošla halou a pokračovala chodbou směrem ke dveřím, které vedly do sklepa. Mitchell vyrazil za ní. Prkna podlahy jim vrzala pod nohama.

Lynda dveře otevřela a společně se vydali po schodech dolů. Mitchell svítil kapesní baterkou do ponurého šera před nimi. V místě, kde schody končily, visela přímo nad úrovní hlavy ze stropu holá žárovka a vedle ní se klinkala šňůrka, kterou se rozsvěcela a zhasínala. Mitchell za šňůrku několikrát bezděčně zatahal, ačkoli vědomě tušil, že elektřina už je tu léta odpojena.

„Tady někde jsem to slyšela," zašeptala Lynda, kterou vlhký sklepní chlad přiměl přitáhnout si svetr těsněji kolem těla.

„Ty výkřiky?" zeptal se Mitchell s baterkou namířenou do tmy.

„Ano."

„V kterou denní dobu to bylo?" chtěl vědět, když postupovali hlouběji do sklepa.

„Asi v tuhle," odpověděla Lynda. „Proč?"

„Nedaleko odtud vede Jižní pacifická dráha," nadhodil Mitchell a posvítil baterkou mezi sloupy a odložený nábytek. „Podle jízdního řádu tudy vlaky projíždějí … "

„To nebyl vlak," ohradila se Lynda nabroušeně. „Houkání vlaku ještě poznám."

„Psst," zasyčel Mitchell soustředěně. „Poslouchejte."

Oba napnuli uši. Malinký okamžik se zdálo, že je ticho, pak se něco ozvalo - i když bylo těžké říci co. Vysoký zvuk, ne zcela rytmický, spíše jako když někdo volá nebo dokonce křičí z velké dálky.

„To je ono," potvrdila Lynda. Mitchell přikývl a začal sklep cílevědomě prohledávat. Pomalu postupoval ke straně, pak to vzal kolem nádrže na topný olej, jako kdyby se pokoušel lokalizoval zdroj zvuku, který byl nyní navíc provázen přerušovaným řinčením. Lynda šla pomalu za ním.

Mitchell se zastavil u kovového potrubí, které vycházelo z kotle.

„Slyšela jste někdy o Occamově břitvě?" obrátil se k ní.

„Ne," přiznala Lynda. Jeho blahosklonný tón se jí příliš nelíbil.

„To je axiom," pokračoval Mitchell poněkud akademicky. „Znamená, že ta nejjednodušší teorie je obvykle ta správná."

S ledabylou okázalostí oddělil trubku od kotle. Zvuky skučícího větru okamžitě utichly. Pohled, který Lyndě uštědřil, byl více než trochu samolibý. Lynda se zamračila, otočila se a vyběhla zpátky nahoru do opuštěné kuchyně.

Mitchell ji následoval.

„Dejte na mou radu, Lyndo," nabádal ji, když za ní dorazil do kuchyně. „Jestli chcete zjistit, co se stalo vašemu synovi … "

„Poslouchejte," přerušila ho Lynda. Odkudsi náhle přivanul skučící vítr, pocuchal jim vlasy a zase odfičel. Jak mizel, jeho zvuk slábl přesně podle Dopplerova principu. Teď se zase pro změnu tvářila důležitě Lynda.

„Možná byste si měl ty svoje vlakové jízdní řády raději překontrolovat, Mitchelli."

„Tohle?" vyhrkl Mitchell pobaveně a s náhlým oživením začal přecházet po místnosti sem a tam. „Tomu se říká průvan? Ten v domech, kde táhne, obvykle bývá. Ze slavného poltergeista ve Fort Wayne v jednaosmdesátém se nakonec vyklubalo otevřené okno v podkroví."

Téměř jako jemu naschvál se vzápětí celý dům o milimetr pohnul, jako kdyby se nějaká obrovská živá bytost uvelebovala do pohodlnější polohy k spánku. Odkudsi v domě se ozval hlas, vzdušný a těžko definovatelný. Přicházel zároveň odnikud a odevšad. Přes veškerou jeho rezonující všudypřítomnost Lyndiny uši zřetelně rozeznaly jediné slovo:

„Mami."

Obrátila svůj bledý obličej k Mitchellovi, který to nepochybně slyšel také a poněkud chabě se pokoušel skrýt své ohromení.

„Budu potřebovat pár hodin," vypravil ze sebe rozechvělým hlasem, „abych si dojel pro nějaké náčiní."

* * *

Doma ve Vancouveru posbíral potřebnou výstroj – dvě petrolejové lampy, videokameru, malý seismograf a teploměr. Když už se chystal zamknout, prohrál souboj sám se sebou a rozhodl se, že „duchové u Abramse" si zaslouží použití nejdražšího kusu jeho vybavení: přenosného impulsového elektronického sektorovacího ultrazvukového lokátoru, který byl jeho pýchou i radostí.

Jakmile všechno naložil do džípu, vyrazil zpátky přes hranice. S Lyndou byli domluveni, že pro ni zajede a ještě ten večer se spolu vrátí do Abramsova domu „na hlídku". Cestou mu však představa hlídky připomněla policii a napadlo ho, že by nemuselo být na škodu zastavit na policejní stanici a pokusit se získat ještě pár dalších informací.

Po rozhovoru s policistou v přijímací kanceláři byl téměř okamžitě představen seržantu Rothovi, pětačtyřicátníkovi s hustou hřívou vlasů přepečlivě upravenou ve stylu obchodníka s ojetými vozy a v odpovídajícím obleku s kravatou. Nicméně vypadal celkem rozumně. Když spolu procházeli mezi drnčícími telefony a hudrujícími dispečery maloměstské policejní stanice, Roth roztržitě nahlédl do šanonu, který nesl v ruce.

„Vy jste ten parapsycholog, že?" zeptal se po chvíli.

„Ne?" ohradil se Mitchell, který ho následoval zalidněnými chodbami. „Já nejsem parapsycholog."

„Počkejte," zamyslel se Roth a aniž by přerušil své rázné kroky, přejel pátravým pohledem jeho džíny, koženou bundu a delší hnědé vlasy. „Vy jste ten vědec. Viděl jsem vás v televizi s tou Tillmanovou. Konečně ji někdo opravdu usadil."

Vešli do kanceláře policejního oddělení. Roth zamířil ke skříňce s pořadači za svým pracovním stolem.

„Tak co vás k nám přivádí?"

„Paní Tillmanová," řekl Mitchell a odkašlal si, „si mě najala, abych jí pomohl najít jejího syna."

Roth se na Mitchella dlouze zadíval. Mladý policista s kozí bradkou u vedlejšího stolu - Gould, soudě podle jmenovky na okraji záznamníku - se široce uculil.

„Taky?" zeptal se Roth překvapeně.

„To je dlouhá historie," mávl rukou Mitchell a doufal, že tak posune konverzaci plodnějším směrem. „Ale proč jsem tady. Mohl byste mi říci něco o Derku Tillmanovi?"

„Pravděpodobně nic, co ještě nevíte," zahuhlal Roth do otevřené skříňky, kam právě uklízel šanon, který držel celou dobu v ruce. „Nenašli jsme ho, ale máme celkem dobrý důvod si myslet, že je živ a zdráv."

„A to je co?" naléhal Mitchell.

„Týden předtím, než nám bylo nahlášeno, že Derek zmizel, došlo mezi ním a matinkou k ostré výměně názorů," vysvětlil Roth poté, co zavřel skříňku.

„Kvůli čemu?"

„Ona vám to neřekla?" podivil se Roth.

„Ne."

Roth s Gouldem si vyměnili významné pohledy.

„Paní Tillmanové se nelíbilo, s kým její syn chodí," vložil se do toho Gould. „Ta dívka ,zmizela přibližně ve stejnou dobu jako Derek. Nadia Torranceová - pěkná potížistka. Myslíme si, že utekli spolu."

Mitchell obrátil pozornost zpátky k Rothovi.

„A kde ta má rodiče?"

„V Los Angeles," odpověděl Roth a zvedl hlavu od hlášení, které na svém pracovním stole vyplňoval. „Těm je ovšem úplně jedno, kde jejich dcera je. Já bych na vašem místě zaujal podobné stanovisko, pane Mitchelli. Tady se toho dá dělat jen velice málo."

Mitchell poděkoval a odporoučel se. Cestou k paní Tillmanové přemýšlel o tom, co mu řekli policisté, a uvažoval, jak nejlépe s ní začít hovořit na toto téma. Ale když přijel do jejího domu, stejně na to nebyl čas, protože už na něho čekala s přikrývkami a spacími pytli pro jejich malé noční dobrodružství v Abramsově domě.

Než dorazili na místo, na obloze vyšel měsíc. Všude vládl podivný klid. Jakmile vešli do zchátralého domu, rozhodli se vyplnit ticho a samotu činností. Rozmístili lampy, kameru, monitor a seismograf, a pak roztáhli přikrývky a spací pytle. Když Mitchell seřizoval obrazovku monitoru, usoudil, že teď by mohla být vhodná chvíle pro to, aby nadnesl, co se dozvěděl na policii.

„Cestou zpátky jsem se zastavil na policii," začal opatrně, s očima upřenýma na horizontální pruhy na monitoru. „Prý jste se se synem pohádali, než zmizel."

„Co že jste udělal?" nevěřila Lynda svým uším.

„Šel jsem na policii," opakoval Mitchell. Zachytil její pohled. „Mapování pozadí. To je to, co dělají parapsychologové, aby získali informace o klientech pro svůj výklad … Takže jak to bylo?"

Lynda si přestala hrát s klinkajícím se víčkem objektivu kamery, která stála na stojanu vedle ní, a upravila svou pozici v sedě na opěradle staré omšelé pohovky.

„Pohádali jsme se," přisvědčila nakonec.

„Kvůli té dívce?" vyzvídal Mitchell, když se přesunul ke kameře, aby zkontroloval obraz hledáčku.

„Ano," potvrdila Lynda. Krátce se na něho podívala a pak se zahleděla do svých vzpomínek. „Nadia byla neurotička. Nechtěla jsem, aby s ní Derek chodil. Dáte si něco k pití?"

Mitchell zvedl oči od hledáčku a pozoroval Lyndu, jak vytahuje z tašky láhev whisky a dva papírové kalíšky.

„Děkuji," přikývl Mitchell a sledoval, jak nalila alkohol do kelímků, potom jeden vzala a podala mu ho.

„Ta dívka brala drogy," pokračovala Lynda, „a snažila se na ně zlákat i Derka."

Mitchell si lokl a kelímkem se zbylou skotskou lehce zakroužil.

„A po té vaší hádce oba dva zmizeli," doplnil.

„Ano," přitakala, ale do jejího hlasu se vloudil obranný tón. Věděla, kam Mitchell tímhle míří. I ona sama o tom dlouho přemýšlela.

„A vy se přesto domníváte, že Derkův duch je v tomhle domě," nadhodil Mitchell, nikoli jako otázku.

„Jsem o tom přesvědčena," nevzdávala se Lynda a přihnula si ze svého kalíšku.

„Přesvědčena?" zasmál se Mitchell, který si šel na druhou stranu místnosti pro něco ze své sledovací a monitorovací výstroje. „To je jen jeden ze způsobů, jak říci, že neexistuje žádný důkaz."

„To jste byl vždycky takový nevěřící Tomáš?" zeptala se Lynda.

„Myslete si, že ano," odvětil Mitchell, aniž si byl vědom obhroublosti své odpovědi.

„To je právě to, co nechápu," posteskla si Lynda poněkud tajemně, pak se odmlčela a znovu si lokla ze svého kelímku. „Po smrti vaší ženy jste sám navštívil několik parapsychologů."

Mitchell na ni zůstal překvapeně koukat.

„Mapování pozadí," s kamennou tváří zareagovala na jeho pohled. „Ale proč jste se stal skeptikem, to nevím."

Mitchell se to nejprve pokusil přejít smíchem, ale Lyndiny oči ho přesvědčily, že ji to vážně zajímá. Hodil do sebe zbytek skotské na kuráž, neboť představa, že se má pitvat v této části své minulosti, mu nebyla nijak zvlášť příjemná.

„Během seance," začal a odkašlal si, „jsem přistihl médium, že podvádí a hlas mé ženy jen předstírá. Všechno jsem jí věřil, dokud mě neoslovila ‚Levi'. Moje žena mi v životě ‚Leví' neřekla. Ona to jméno nenáviděla. Vždycky mi říkala ‚Mitchelli' a mně to tak vyhovovalo. Ani já jsem nebyl ze svého křestního jména ‚Leviticus' nijak nadšený. Ale aspoň jsem se přesvědčil o tom, co celá tahle parapsychologie je: divadlo pro lidi, kteří se nedokážou vyrovnat s realitou smrti."

Lynda na něho upírala své pronikavé oči. Mitchell si pod jejím pohledem připadal jako nahý.

„Mám tomu rozumět tak, že nevěříte v posmrtný život?“ zeptala se.

„Nikdy jsem pro něj nenašel žádný důkaz,“ odvětil a položil prázdný kelímek. „Vyrůstal jsem v konzervativní baptistické rodině ve Virginii. Jak myslíte, že jsem přišel ke jménu Leviticus? Kniha zákonů a víry, pravidel a přesvědčení. Já jsem se však naučil zákonům a pravidlům vědy. Díky nim jsem dokázal svou výchovu překonat a jít svou vlastní cestou. Od té doby jsem proti všem náboženským mystifikacím dobře očkovaný.“

„A kde si tedy myslíte, že teď vaše žena je?“ zeptala se Lynda zcela bezelstně.

„V zemi,“ odpověděl Mitchell s nádechem hořkosti v hlase. „Nic než prach. Jako každý, kdo v dějinách lidstva zemřel. Čím dříve tohle přijmeme, tím dříve můžeme začít pokračovat ve svém životě potom, co někdo, koho milujeme, zemře.“

Lynda dopila svou skotskou a kelímek odložila stranou.

„Ale v jednom ohledu ve svém životě nepokračujete,“ pravila tiše. „Stále ještě jste sám.“

Nastalo hluboké ticho. Její slova se dotkla bolavých míst v obou z nich. Ocitli se na tenkém ledu, nebezpečně blízko k něčemu, o čem spolu dosud nemluvili, k něčemu o nich dvou - k něčemu, o čem ještě nebyli připraveni hovořit.

„Spousta lidí žije svůj život o samotě,“ namítl Mitchell s očima zavrtanýma do podlahy. „Přesto je to život.“

Než dal Mitchell dohromady celou svou vědeckou výstroj - video, seismograf a ultrazvukový lokátor - dost se připozdilo. Láhev skotské, kterou s sebou Lynda přivezla, už měli vypitou. Nehybný obraz schodiště s rozbitým zábradlím na monitoru připomínal scénu z filmového hororu. Lynda uvelebená na pohovce v obývacím pokoji již více méně spala a Mitchell se tiše vytratil na obhlídku pokaždé, když měl dojem, že něco slyšel - šelest, řinčení lahví nebo dokonce kroky či okno bouchající ve sklepě.

Také nyní popadl těžkou silnou baterku, ležící vedle jedné z petrolejových lamp, a vyrazil do sklepa. Jak scházel dolů po schodech, svítil baterkou před sebe do tmy. Zdálo se mu, že v protějším koutě slyší nějaký zvuk, a zamířil tím směrem.

„Mami?“

Lynda nahoře plně procitla.

„MAMI?“

Lynda vstala a šla pomalu k místu, kde svítila petrolejová lampa.

„Pomoz mi?“ prosil všudypřítomný, rezonující hlas - přiškrcený, křaplavý, ale přesto rozeznatelně Derkův. „Pomoz mi odsud?“

Lynda měla pocit, že hlas přichází seshora. S petrolejovou lampou v ruce se vydala po schodech do prvního patra.

Mitchell dole ve sklepě zjistil, že jedno ze sklepních oken je nyní otevřené, i když mohl přísahat, že předtím bylo zavřené. Posvítil baterkou z okna dolů ke svému džípu. Na okamžik se mu zdálo, že venku u stromu někdo stojí - dlouhovlasá postava v pleteném svetru - ale když tím směrem zamířil kužel světla, nikdo tam nebyl. Asi nic, pomyslel si. Nebo v nejhorším případě nějaký tulák. Slyšel, že v opuštěných domech často nocují.

Lynda zatím došla do prvního patra. Skřípavý, rezonující hlas byl čím dál tím silnější, naléhavější.

„Mami!“

„Derku?“ zavolala a pokračovala dál chodbou. Podlahová prkna jí pod nohama vrzala jako lodní můstek na moři. Na okamžik vše utichlo.

„Pomoz mi odsud?“ žadonil zase hlas. Měla dojem, že vychází odněkud z chodby, těsně před ní. Posvítila lampou přímo proti zdi, ale nic neviděla. Ohlédla se zpátky ke schodišti, po kterém přišla, ale zvuk rychlých kroků – náhlý a ohlušující - ji přiměl znovu se otočit.

Protější stěna byla nyní ve světle lampy tekutá. Pulzovala a bublala jako hrnec polévky na mírném ohni. Z vařící se zdi vystoupil nejprve obličej, pak část těla - byl to Derek, ale bez brýlí, sestávající přímo ze struktury domu.

„Mami!“ oslovila ji přízračná postava a natáhla k ní ze zdi ruku. „Pomoz mi odsud?“

„Derku?“ vykřikla Lynda. Jako matka k němu instinktivně vztáhla ruce, ale zároveň se dala na ústup jako šokovaná a k smrti vyděšená lidská bytost. Strach nad mateřským pudem zvítězil a ona začala couvat ke schodům.

„Mami. Pomoz mi! Pomoz mi!“ volal za ní přízračný Derek, jehož tělo opět pomalu mizelo, jako kdyby ho zeď vsakovala zpátky do sebe.

„Derku! Derku!“ křičela Lynda, která stále ještě couvala, dokud nepocítila, že šlápla do prázdna. Teprve když padala, uvědomila si, že už došla na schodiště …

„Lyndo?“

Slyšela, že ji někdo volá. Měla pocit, že ten hlas přichází z veliké dálky. Otevřela oči a leknutím sebou trhla, ale duch to nebyl. Byl to Mitchell, který seděl vedle ní na pohovce.

„Co se stalo?“ hleděla na něho vyjeveně. Matně si všimla, že okny dovnitř proniká ranní světlo a že je natažená na pohovce pod dekou.

„Když jsem se vrátil ze sklepa,“ vysvětloval Mitchell, „ležela jste na podlaze pod schody. Byla jste úplně tuhá. Od té doby spíte jako pařez. Zřejmě jste to včera s tím alkoholem trochu přehnala.“

Všechno se jí to začalo vybavovat.

„Viděl jste ho?“ zeptala se zklamaně.

„Koho jsem měl vidět?“

„Byl tu Derek,“ vyhrkla nervózně. „Proboha, Mitchelli, on byl ve zdi, nahoře … “

„Ve zdi?“ opakoval hlasem plným nedůvěry.

„Zeď se v něho proměnila,“ trvala na svém. Snažila se to vysvětlit zároveň také sama sobě. „Jako kdyby byl součástí domu … “

„Zkontroloval jsem své přístroje,“ konstatoval Mitchell, když od ní odvracel zrak. „Seismograf sice zaznamenal nějakou aktivitu, ale to mohlo být projíždějící nákladní auto.“

Lynda namíchnutě odhodila přikrývku stranou a spustila nohy na podlahu.

„Vy jste tou dopravou vyloženě posedlý,“ vybuchla. „Podle vás jsou všechno buďto vlaky nebo náklaďáky.“

Vratce se postavila a s těžkým dechem se pokusila udělat pár nejistých kroků.

„Nerozčilujte se,“ uklidňoval ji Mitchell a uchopil ji za paži, aby neupadla. „Jste v pořádku?“

„Derkův duch je tady,“ prohlásila Lynda rezolutně, když pomalu obcházela pohovku. „Myslím, že se mi snaží něco říct. Co se mu stalo … “

Mitchell si bezmocně povzdechl, pak cílevědomě vykročil do vstupní haly.

„Já to vyřeším jednou provždy,“ volal na ni zpátky.

Když se vrátil do pokoje, nesl na rameni objemný přístroj, který se svou celkovou velikostí a tvarem podobal velké televizní kameře, ale měl navíc spoustu zvláštních číselníků a displeje vestavěné do abnormálně velkého panelu.

„Co je to?“ zajímala se Lynda.

„Přenosný elektronický sektorovací ultrazvukový lokátor,“ pravil Mitchell hrdě. „Stál mě většinu zálohy na mou první knihu.“

„,Přenosný chápu, dál už jsem poněkud mimo,“ přiznala Lynda.

„Je založen na stejném principu, jakého používají profesionální rybáři k vyhledání hejna ryb.“

Mitchell přístroj zapnul a ozvalo se pronikavé hučení.

„Budeme chytat na udici nebo do sítě?“ prohodila Lynda sarkasticky.

„Říkala jste, že jste ho viděla, jak vystoupil ze zdi?“ ověřoval si Mitchell, když sledoval řady obrazových prvků na displeji zakreslující různé vrstvy stavebního materiálu. Lynda ho pozorovala, jak zaměřuje poděl zdí. „Tohle nám odhalí, co se skrývá za stěnami. Tak kde jste říkala, že jste to viděla?“

„Nahoře.“

Vyrazili po schodech nahoru. Mitchell cestou zíral skrz hledáček.

„Nic … nic,“ opakoval, ale když viděl, jaký na něho Lynda vrhla opovržlivý pohled, přístroj vypnul.

V prvním patře mu Lynda ukázala místo na zdi.

„Tady,“ oznámila. „Tady jsem ho viděla.“

Mitchell přístroj znovu zapnul - zase ten protivný, pronikavý zvuk.

„Vidím zeď,“ hlásil. „Vidím velkou zeď.“

„No dobře, Mitchelli. Tak jste mi to předvedl. Je to velice zajímavé. Ale stejně nevím, co tohle dokazuje.“

„Nezjistíme, co to dokazuje,“ brumlal Mitchell s pohledem soustředěným na displej, „dokud ne … Počkejte chvil … “

„Máte něco?“ ožila Lynda.

„Jen trochu přitáhnu šíři paprsku,“ komentoval Mitchell.

„Tady něco je.“

„Co?“

„Při tomhle rozlišení to těžko mohu tvrdit s jistotou,“ soukal ze sebe pomalu, „ale moc bych za to nedal, že jsou to dveře.“

Když zvedl oči od displeje, viděl, jak na něho Lynda užasle zírá.

„Proč jsou zazděné?“ chtěla vědět.

Mitchell položil přístroj na zem a zaměřil jej na linii zakryté dveřní zárubně. Pak seběhl po schodech dolů do přízemí. Lynda ho následovala.

„To právě musíme zjistit,“ informoval ji v poklusu k hlavnímu vchodu. „Mám v džípu páčidlo. Jsem si docela jistý, že s ním dveře, nebo laťkovina a sádra, půjdou prorazit.“

Za chvíli byl zpátky, a před sebou nesl v obou rukách dlouhý těžký sochor. Lynda mu byla stále v patách. Mitchell okamžitě zaujal patřičnou pozici a začal tlouci po linii zakryté dveřní zárubně a dloubat do prostoru mezi dveřmi a zdí. Po celé chodbě poletovaly kusy dřeva a sádry. Občas se Mitchell zastavil a spolu s Lyndou odloupali vrstvy tapety a rukama odházeli roztříštěnu sádru. Tato těžká manuální práce v nich vyvolávala vděčnost za chladné říjnové počasí.

Když si Lynda na chvíli chtěla vydechnout, aby si otřela sádrový prach z čela, mohla by přísahat, že viděla z díry, kterou odkrývali, vytéci kapičku průsvitného, hustého slizu. Mrkla a bylo to pryč. Žádná tekutina by se nemohla vypařit tak rychle. Asi měla v oku smítko prachu. Mitchell, který prorážel zeď s mnohem větším elánem, než by od něho byla čekala, již vysekal otvor dost velký na to, aby se jím mohli protáhnout. Uvnitř byla tma, a tak Lynda seběhla do přízemí pro silnou baterku.

Když se vrátila, Mitchell už byl v tmavé místnosti na druhé straně zdi. Posvítila na něho otvorem, podala mu baterku a protáhla se za ním. Místnost byla velká asi jako prostorná ložnice pána domu, ale svým zatuchlým chemickým puchem připomínala spíš starou garáž. Pavučinami pokryté zkumavky, kádinky a další skleněné nádoby naskládané podél stěn se ve světle baterky matně zaleskly. V Mitchellovi vzbudili tito špinaví zbloudilci ze středoškolských hodin chemie neobyčejný zájem.

„To mě podržte,“ žasl. „Byrety, uzátkované baňky, autokláv, usměrňovač, difúzní vývěva, sušička, odparka… “

„K čemu to všechno je?“ zajímala se Lynda a zkoumavě se rozhlížela po všem tom vybavení na hrubých kovových policích.

„To je laboratoř,“ poučil ji Mitchell zamyšleně.

„Laboratoř?“ podivila se a mávnutím ruky odstranila zaprášenou pavučinu před svým obličejem.

„Biochemická,“ upřesnil Mitchell, „a velice profesionální.“

Lynda pomalu postupovala kupředu. Doufala, že zatuchlému chemickému zápachu unikne, ale to bylo jasně nemožné.

„Na co měl Abrams ve svém domě laboratoř?“ neubránila se otázce. „A proč ji skrýval?“

„Máte stejně dobrý úsudek jako já,“ poznamenal a zamířil k ní s baterkou. „I když tak moc dobrý zase není - taky mě mohlo napadnout vyhledat nějaké informace o posledním majiteli domu, a nejen o vás a vašem synovi.“

„Nefackujte se tak příliš silně,“ chlácholila ho, jak se prodírala hustým prachem laboratoře. „I papež vědy se může zmýlit … Mitchelli, co je tohle?“

Zastavila se před velkou nádobou - téměř komorou - z plexiskla spojeného tavením. Připomínala velké akvárium. Mitchell došel až k ní a posvítil na plexisklovou komoru baterkou. Uvnitř spatřili stojan z nerezavějící oceli, na kterém ležel tmavošedý kámen velikostí melounu, posetý dolíčky. Jedna strana byla hladká, jako kdyby byl odseknutý z většího kusu.

„Co je to?“ chtěla vědět Lynda, když si teď kámen prohlížela ve světle Mitchellovy baterky.

„Zřejmě střed pozornosti, soudě podle uspořádání laboratoře,"“ hádal Mitchell a nadšeně přejížděl světlem po povrchu kamene. „Vypadá to na živec, nebo by to mohla být brekcie.“

„Měla bych to znát?“ zeptala se Lynda, trochu otrávená jeho žargonem.

„Velice běžný materiál,“ zamumlal Mitchell, zcela upoután tím nálezem, „zvláště mezi meteority.“

* * *

Značnou část zbytku dne strávili rozšiřováním otvoru ve zdi. Potom snesli celou plexisklovou komoru dolů do přízemí, ven ze dveří a naložili ji do džípu. Lyndě to připadalo

jako stěhování nábytku, neboť Mitchell zacházel s plexisklovou komorou s kamenem uvnitř jako kdyby to byla nějaká drahocenná starožitnost.

Pak vyrazili na sever. Mitchell byl připraven odpovědět na jakoukoli otázku, kterou by mohli na hranicích dostat, ale kanadského úředníka nic nezajímalo a jen mávl rukou, že mohou jet. Zamířili směrem k Sheffieldské univerzitě, která byla Mitchellovým posledním učitelským působištěm a kde zřejmě stále ještě udržoval nějaké styky s laboratořemi.

Povaha těchto styků Lyndu jak překvapila, tak jí připadala celkem předvídatelná. Laborantka, která jim přišla pomoci s jejich nálezem, se jmenovala Jennifer. Této atraktivní bývalé Mitchellově studentce bylo něco mezi pětadvaceti a třiceti, a pokud mohla Lynda říci, tak s Mitchellem pouze přespříliš flirtovala.

Jinak však Jennifer působila celkem profesionálním dojmem. Kámen okamžitě přesunula do skříňky s ochrannými rukavicemi připevněnými uvnitř. Zkušeně ho rozřízla na dvě úhledné poloviny, přičemž komentovala jeho „nečekanou dutost“ a „vnitřek téměř jako geoda“. Lynda, která vše sledovala z druhé strany rukavicové skříňky, neříkala nic. Tohle bylo Mitchellovo a Jenniferino představení.

„Je mírně radioaktivní,“ hlásila Jennifer, když přes rozpůlený kámen přejížděla Geigerovým počítačem, „ale ne víc než dvanáct miliremů.“

‚Vidíte to mikrorázové rýhování?“ upozornil ji téměř učitelským způsobem Mitchell, který stál za ní a koukal jí přes rameno.

„Mohl by to být meteorit,“ dovtípila se Jennifer, „nebo kus meteoritu. Kde jste k tomu přišel?“

„Nějaký Abrams to měl doma,“ zamumlal Mitchell trochu v rozpacích. „Já vám to pak vysvětlím. Ale teď, co takhle udělat si pár testů?“

„Pro bývalého profesora všechno,“ zašvitořila Jennifer s úsměvem a vytáhla ruce z rukavic uvnitř skříňky.

„Já věděl, že na vás je spolehnutí,“ zavrněl Mitchell a přátelsky jí položil ruku kolem ramen. Pak jí nadiktoval přesné pokyny.

„Lyndo?“ houkl, když byl hotov, a společně vyšli z laboratoře. „Doufám, že mi za to dáte aspoň jedničku,“ volala za ním Jennifer, která už opět zasunovala ruce zpátky do silných gumových rukavic ve skříňce.

Lynda se ohlédla a viděla, jak Jennifer zvedla jednu polovinu kamene a upřeně hleděla do jejího částečně dutého vnitřku. Ten obraz jí utkvěl v paměti. Měla ho před očima celou zpáteční cestu a nezbavila se ho, ani když se zastavili v obchodě, kde koupila Mitchellovi šest piv a jedny brambůrky a sobě láhev skotské. Než dojeli do Abramsova domu, párkrát si z ní lokla.

Měsíc už svítil vysoko na tmavém nebi, když dorazili k opuštěnému domu. Mitchell nedočkavě vyskočil z auta, Lynda ho následovala o něco pomaleji. Prošel vraty a dlouhými kroky stoupal nahoru do kopce, ale ona se na kraji pozemku zastavila a váhavě hleděla na měsícem osvětlený dům.

„Je vám něco?“ otočil se k ní Mitchell.

„Přibližně touhle dobou včera v noci jsem viděla Derka,“ pravila zasmušile.

„Nemusíte chodit dovnitř,“ nabídl jí Mitchell. „Můžu to udělat sám.“

„Ne,“ zamítla. Sebrala odvahu a vykročila kupředu. „Jsem v pořádku.“

Vešli do domu, vzali baterky a vyšli nahoru po schodech na místo své částečné demolice. V laboratoři všechno přejížděli světlem baterek. Mitchell nakoukl do odstředivky a pod různé kusy vybavení. Lynda otevřela skříňku a našla v ní zásoby kádinek z ohnivzdorného skla a láhve na roztoky. Láhve jí něco připomněly. Vzdychla, vytáhla svou baňatou láhev skotské a tajně si lokla. Když se otočila, viděla, že ji Mitchell pozoruje.

„Vy asi hodně pijete, že?“ neubránil se poznámce. Sklonil se ke spodním policím a pokračoval v hledání, aniž by tušil, co vlastně hledá.

„Asi mi to nebudete věřit,“ hájila se Lynda, „ale já už celá léta nepila. Spadla jsem do toho znovu až teď, když jsem přišla o Derka. Myslím, že mám k pití důvod, a jsou jisté věci, do kterých vám nic není.“

„Promiňte.“

Lynda láhev zavřela a hovořila dál směrem k Mitchellově zadnici a nohám, zatímco on se přehraboval v kupách laboratorních misek.

„Když piju, nemám pak žádné sny,“ vysvětlovala Lynda. „A když se mi v noci nic nezdá, následující den je obvykle celkem dobrý.“

Zasunula si láhev do kapsy. Právě když se chystala zeptat se Mitchella, jestli se mu někdy zdá o jeho zesnulé ženě, přerušil ji svým výkřikem.

„Počkejte!“ vyrazil ze sebe. „Počkejte chvilku.“

Narovnal se a na polici vedle sebe položil vázaný zápisník. Popadl baterku a dychtivě posvítil na jeho obsah. Stránky byly hustě popsány čísly a vzorci a celý zápisník byl napěchovaný novinovými výstřižky.

„To vypadá jako kombinace deníku a pracovního sešitu,“ odhadoval Mitchell. „A máme to!“

Přesunuli se dolů na pohovku a materiál si rozdělili. Mitchell se zahloubal do pracovních poznámek a Lynda si prohlížela výstřižky z novin. Ještě se podělili o sáček brambůrků a zcela se ponořili do práce. Jen tu a tam se navzájem informovali, když jeden z nich narazil při čtení na něco zajímavého.

„Tady píšou, že Abrams byl starším vědcem na Genedynské biochemii,“ hlásila Lynda, „a že Úřad pro ochranu životního prostředí Genedyne z ‚nevyjasněných důvodů‘ zavřel.“

Lynda mu výstřižek, který právě začala číst, podala. Mitchell přejel očima titulek FEDERÁLNÍ VLÁDA ZAVÍRÁ GENEDYNE. Příslušný článek na téže straně byl doplněn fotografií asi čtyřicetiletého muže v brýlích - Abramse - a podtitulek oznamoval MÍSTNÍ VĚDEC PŘEDVOLÁN V SOUVISLOSTI S HLOUBKOVOU KONTROLOU FIRMY. Mitchell článek proletěl a přitom upil z lahve piva, kterou držel v druhé ruce.

„Abrams byl vyšetřován,“ tlumočil Mitchell zmateně.

„A píšou proč?“

„Ne,“ odvětil Mitchell, položil pivo a opět se zahloubal do svého zápisníku.

„Tam by se nějaké vodítko nenašlo?“ ukázala Lynda na zápisník.

„Až moc,“ přisvědčil Mitchell. „Je tu zmíněna řada jmen: Svante Arrhenius, Lovecraft, Francis Crick, Weber a Greenberg, Hoyle a Wickramasinghe … “

„Co je to za lidi?“ zajímala se Lynda a dál se probírala výstřižky.

„No,“ zapátral Mitchell v paměti, „Arrhenius dostal Nobelovu cenu - myslím, že za chemii - někdy na přelomu století. Předpověděl skleníkový efekt ze spalování fosilních paliv - už před sto lety. Crick je polovinou dvojice Watson a Crick, dešifrátorů DNA. Taky on je nositelem Nobelovy ceny. Hoyle byl astronom, známý hlavně jako zastánce myšlenky věčného vesmíru. Mám dojem, že Wickramasinghe byl jeho žákem nebo spolupracovníkem. Jména Weber a Greenberg mi nic neříkají, ale podle těch odkazů tady jsem si celkem jistý, že jsou součástí vědecké obce. Lovecraft byl spisovatel. Psal hlavně takový ten zvláštní hybridní škvár, napůl horor, napůl science fiction. Jako kluk jsem tyhle věci hltal. Myslím, že Hoyle psal taky sci-fi.“

„Víte o něčem, co by je všechny mohlo spojovat?“ napadlo Lyndu a znovu si usrkla skotské.

„Nejsem si jistý,“ zaváhal Mitchell a napil se piva. „Když Abrams kteréhokoli z nich zmiňuje, je to jako kdyby se dovolával nějaké velké tradice. Něco mi říká, že vím, co mají společného, ale pořád si to nějak nedokážu dát dohromady.“

„A co ostatní Abramsovy poznámky?“ nadhodila Lynda.

„Moc nám nepomůžou,“ zavrtěl hlavou Mitchell. „Jeho poznámky k pokusům jsou velice úsečné a specializované: ‚Pokusím se zavést dlouhodoběji působící prvek, bifenyl místo naftalenu, abych vyvolal autokatalytickou reakci.“ A tak.“

„Tohle z New York Times nejprodávanější noviny neudělá,“ ušklíbla se Lynda.

„To ani není účelem,“ podotkl Mitchell a vrátil se ke čtení. Lynda se na Mitchella zkoumavě zadívala. Byl příliš zabrán do čtení zápisníku, než aby si všiml jejího poměrně dlouhého, zamyšleného pohledu.

„Proč jste se nikdy znovu neoženil?“ ozvala se po chvíli.

„Hmmm?“ zamručel Mitchell, který byl do Abramsových poznámek tak zahloubán, že její otázku slyšel jen velice vzdáleně.

„Ale nic,“ vydechla Lynda trochu příliš rychle. Mitchell zvedl oči.

„Promiňte,“ omluvil se a opět zabrousil zrakem k zápisníku. „To jen že nic tady z toho nedává smysl.“

„Ne všechno na světě dává smysl.“

„V tom s vámi nesouhlasím,“ vrhl na ni odmítavý pohled a zase se vrátil ke svému čtení.

„Možná právě proto je pro vás tak těžké čemukoli uvěřit,“ spekulovala Lynda. „Podle vás musí mít všechno nějaký důvod, na všechno potřebujete vzorec.“

„Ale vzorec skutečně existuje na všechno," ohradil se Mitchell nesmlouvavě. „Kupříkladu teď zrovna se dívám na celou stránku vzorců."

„A co láska?" vyzvídala Lynda. Byla to choulostivá otázka, ale musela ji položit.

„Hormonální sekrece stimulující jisté oblasti senzorů radosti v mozku," odpověděl Mitchell napůl vážně, ale spíš mu působilo potěšení hrát si na pedantického vědce.

Lynda se hlasitě rozesmála.

„To byla asi vaše žena unešená, když jste jí tohle vykládal u večeře při svíčkách."

„My jsme při svíčkách nikdy nevečeřeli," namítl Mitchell. Přes veškeré snahy předstírat, že je hluboce ponořen do poznámek, se tón jeho hlasu změnil.

„Víte, že mě to ani nepřekvapuje?" popichovala dál Lynda, která si žádné změny nevšimla.

„To nebylo kvůli mně," konstatoval Mitchell suše. „Carrie si prostě na takové slavnostní příležitosti nepotrpěla."

Tentokrát už Lynda posun v jeho hlase rozeznala a zareagovala na něj. „Co ji bavilo?" zeptala se a strčila si do pusy další brambůrek. Novinové výstřižky dala prozatím stranou.

„Kempování, kanoistika," usmál se Mitchell, jako by mu na mysli vytanula hezká vzpomínka. „Počítače byly u ní záležitostí čistě od devíti do pěti. Potřebovala k životu čerstvý vzduch. Nikdy jsem nepochopil, proč si brala za muže vědce, který žil prakticky ve své laboratoři."

„Já bych možná věděla," zatvářila se Lynda tajemně.

„Ano?" vzhlédl Mitchell od zápisníku a uvelebil se na pohovce.

„Vzdělaní muži jsou sexy," pravila Lynda. „Pro některé ženy."

„Já nevím," pokrčil Mitchell rozpačitě rameny a pokusil se zavrtat zpátky do poznámek.

„Co se jí stalo, Mitchelli?"

Sklapl poznámkový sešit, silněji a hlasitěji než měl v úmyslu.

„Nemusíte mi to říkat," couvala Lynda.

„Dopravní nehoda," procedil na půl úst. „Jeden mladík pospíchal. Jel na červenou."

„To je mi líto," špitla Lynda, pohnuta jeho očividnou bolestí.

„Hmmm … "

Lynda vyndala pivo a podala ho Mitchellovi. On ho otevřel a dlouze se napil.

Vtom se ozvalo nelidské zasténání a Mitchellovi spadl do klína kus omítky ze stropu. Nejdřív myslel, že do Abramsova domu někdo naboural nákladním vozem - ale ne, tohle bylo něco jiného. Dům se chvěl, jako kdyby byl zasažen silnou vlnou zemětřesení.

Mitchell vyskočil a utíkal ke svému seismografu. Omítka padala dál a rezonující úpění se ozývalo ze všech stran. Už ten nejzběžnější pohled na displej seismografu ukazoval, že vlny tohoto „zemětřesení" se svým tvarem nepodobají žádným, které kdy předtím viděl. Avšak to, co spatřil, když zdvihl oči od displeje, bylo ještě mnohem podivnější a tak neuvěřitelné, že si říkal, jestli nepřichází o rozum.

Ze stěn na něho hleděly obličeje a natahovaly k němu ruce.

„Derku? Nadio?" vykřikla Lynda. „Mitchelli, vidíte?"

Viděl. A slyšel. Polapené postavy volaly o pomoc. Vedle Derka a Nadii vystoupil ze stěny ještě někdo. Přízračná, nedefinovatelná postava - že by Abrams? Nebo paměť jeho podoby?

Mitchell popadl ze stojanu videokameru, otočil se a rychle couval, aby tu šílenost před sebou natočil - až příliš rychle, neboť přepadl po zádech přes pohovku, srazil na zem svítilnu, která se rozbila, a přerušil kontakt pro světlo na videokameře.

„Mitchelli," opakovala Lynda, když mu pomáhala vstát, „vidíte?"

Mitchell měl však plné ruce práce, jak se pokoušel zaostřit na obrazy na zdi, takže jí nevěnoval příliš mnoho pozornosti. Ze všech sil se snažil v chabém okolním světle něco natočit, aniž by jeho mysl byla schopna to, co viděl, zpracovat.

„Tohle přece není možné," mumlal otupěle.

Náhle začaly obličeje a paže ustupovat zpátky do zdi a sténání a volání o pomoc už znělo jen jako ozvěna. Vtom je však znepokojilo něco jiného. Mezerami mezi prkny zabedněných oken, kolem rámu dveří hlavního vchodu i klíčovou dírkou dovnitř probleskovaly paprsky prudkého světla.

„Mitchelli," zašeptala Lynda, chňapla ho za paži a oba užasle čekali, co bude dál. Hlavní dveře se rozletěly a dovnitř vtrhla mužská postava - policista Gould v přepadovém stejnokroji a za ním další policisté v podobných uniformách.

„Konec zábavy," zavelel Gould důrazně. „Tento prostor se uzavírá."

Když přijížděli na policejní stanici, v Bellinghamu se už rozednívalo. Mitchellova a Lyndina výpověď se tak vymykala zdravému rozumu, že si Roth s Gouldem vyžádali záběry,

které Mitchell natočil na video. Ač nerad, v jedné z policejních místností vložil Mitchell svůj videopásek do přehrávače. S Lyndou se posadili ke konferenčnímu stolu, zatímco Roth s Gouldem zůstali stát.

Ukázalo se, že film je tmavý a zrnitý. Přesně toho se Mitchell obával. Nebylo na něm vidět téměř nic - natož pak „obličeje ve zdech“. Jeho záběry byly dokonce ještě méně kvalitní než ty, které natočila Lynda a on se je snažil v televizní talk show zesměšnit. Prostě trapas.

Seržant Roth a policista Gould sledovali film mlčky ode dveří. Roth stál s kamenným obličejem a tu a tam si z hrnku usrkl kávy. Gouldův ironický výraz byl téměř slyšitelný. Naštěstí pro Mitchella se film blížil ke konci.

„Myslíte, že je to dost tmavé?“ prohodil Gould. Snažil se, aby jeho sarkasmus zněl jako nevinná otázka.

„Rozbila se lampa,“ vysvětloval rozpačitě Mitchell.

„Zklamal jste mě, Mitchelli,“ vyjádřil se Roth cestou k pracovnímu stolu vpředu místnosti. „Od vás bych čekal, že přijdete s něčím lepším, než je tohle.“

„Film není důležitý,“ hájila ho Lynda.

„Má pravdu,“ rychle souhlasil Mitchell. „Vím, co j sem viděl.“

‚Takže co jste mi chtěli říct?“ naklonil se Roth dopředu nad stůl. „Že v Abramsově domě straší?“

Mitchell si uvědomil, v jak mučivé pozici se ocitl. Někdy si říkal, jak se asi jeho protivníci cítí, když je on, takový skeptik, natahuje na skřipec. Teď to pocítil na vlastní kůži.

„Něco tam je,“ vynutil ze sebe neohrabaně. „Postava … “

„Postava,“ opakoval Roth s nezvratnou nedůvěrou v hlase.

„Jediné, co vím jistě, je, že ten dům je nebezpečný,“ nevzdával se Mitchell a vrhl na Rotha neotřesitelný pohled, „a měl by být zapečetěn.“

Roth otevřel zásuvku pracovního stolu a zašátral uvnitř.

„Abramsův dům zapečetěn je, ale ne kvůli nějakým vašim duchům,“ pronesl Roth sebejistě. Ze zásuvky vytáhl sáček a šel s ním k Lyndě. ‚V Abramsově domě byl spáchán zločin.“

V sáčku, který nyní položil před Lyndu na stůl, byl předmět doličný - pokroucené brýle s drátěnými obroučky.

„Poznáváte je, paní Tillmanová?“

Lynda si je chvilku prohlížela, pak se kousla do rtu.

„To jsou … “ vypravila ze sebe rozechvělým hlasem. „Vypadají jako Derkovy.“

„My se domníváme, že jsou jeho,“ přikývl Roth a vzal si je zpátky.

„Kde jste je našli?“ chtěl vědět Mitchell, jehož vědecká zvídavost byla opět nažhavena. Roth místo odpovědi vytáhl z videopřehrávače Mitchellův pásek a zasunul do něj svůj. Na obrazovce se objevil tulák v pleteném svetru a mikině s kapucí v rozhovoru s policejním vyšetřovatelem. Mitchell mohl přísahat, že toho člověka už předtím někde viděl. Oba se s Lyndou snažili zachytit, co tulák vyšetřovateli vykládá, ačkoli to zpočátku neznělo jako nic, co by stálo za poslouchání - spíš to bylo něco mezi nesouvislým blábolením blázna a precizní výpovědí inteligentního člověka.

„Vědomí ve vědomí,“ drmolil tulák, dychtivě potahoval z cigarety a příležitostně se zvedl a chvíli přecházel sem a tam. „Chápete, co říkám? Všechno je to část celku. Všechno je součástí jednoho gigantického, všezahrnujícího schématu. My nejsme nic, chápete? My jsme jen sluhové, sluhové soumraku. Ten dům je Bůh, člověče, a s Bohem byste si neměli zahrávat. A to není žádná šílená msta, to o čem mluvím. Bůh přichází - hrome, vždyť on už je tady - ale není rozhněvaný. Je hladový, jako Ježíš po čtyřiceti dnech v poušti.“

Roth ukázal skrz sklo do vedlejší místnosti, kde tentýž tulák seděl a gestikuloval, zatímco policista v civilu z něho nespouštěl oči.

„Tady máte tu vaši ‚postavu‘, Mitchelli,“ tvářil se důležitě Roth. „Luther Dobson. Sebrali jsme ho za močení na veřejném prostranství. Říká, že strávil noc v Abramsově domě. Tvrdí, že Derek Tillman a Nadia Torranceová jsou mrtví a že jsou v tom domě pohřbeni.“

Lynda vstala a s očima upřenýma na Dobsona kráčela pomalu ke sklu.

„Měl u sebe brýle vašeho syna,“ pokračoval Roth, když ho Lynda míjela. „Zatím nevíme, jestli ho můžeme z něčeho obvinit. Mohl je prostě najít. Ale nechceme nic riskovat.“

Lynda sklonila hlavu a od protestních scén Luthera Dobsona za sklem se odvrátila.

„Zítra začneme kopat ve sklepě,“ informoval ji Roth. „Měla byste jet domů, paní Tillmanová. Jestli něco najdeme, zavoláme vás.“

Lynda potlačila silné emoce a opustila místnost. Roth vrhl zlostný pohled na Mitchella.

„Jestli zneužíváte nešťastnou, bezradnou ženu kvůli nějaké své knize nebo bůhví čemu," zavrčel Roth, „tak si to s vámi vyřídím."

Mitchell prožíval příliš velký šok, než aby se zmohl na odpověď. Roth vyšel z místnosti a nechal tam Goulda s Mitchellem o samotě.

„Já jsem ty výkřiky a sténání linoucí se z vašeho ‚strašidelného domu' slyšel," pochechtával se Gould lascivně. „Znělo to spíš jako Tunel lásky. Však my víme, že to není kniha, o co vám jde, co, Mitchelli?"

„Jděte k čertu," usadil ho Mitchell ostře. Už toho měl dost.

„Já nevěřím v čerty o nic víc než vy," upozornil ho Gould, když vycházel z místnosti do čekárny.

Mitchell byl rád, že odchází a že už mu dají konečně všichni pokoj. Cestou z policejní stanice uvažoval o tom, že by se zastavil za Lyndou, jen tak si popovídat. Ale ne, byl příliš přetažený, a zároveň vyčerpaný a vynervovaný ze všeho, co se během noci a rána událo. Rozhodl se, že pojede zpátky do Vancouveru. Možná že než dorazí domů, bude unavený natolik, aby dokázal usnout. Docela rád by si odpoledne hodil chvilku šlofíka.

Když však přijel do Vancouveru, byl stále ještě přespříliš vyčerpán, než aby mohl spát. Měl v džípu Abramsovy poznámky, a tak se rozhodl zajít do knihovny a vypůjčit si díla od Arrhenia, Cricka, Hoyleho a ostatních, o nichž se Abrams zmiňoval ve svých zápiscích, a pokusit se trochu pohnout se svým pátráním.

Když konečně dorazil domů s náručí plnou knih a foto-

kopií článků, začínaly se mu již klížit oči. Vyklopil veškerý studijní materiál na stolek, uvelebil se do křesla a okamžitě usnul.

O dvě hodiny později ho probudilo zvonění telefonu. Volala Lynda, aby mu oznámila, že je na cestě k němu. Měla před sebou ještě asi hodinu jízdy. Slíbil jí, že na ni bude čekat.

Protože se cítil stále ještě dost unavený a stejně neměl nic lepšího na práci, rozhodl se vyplnit čas prolistováním materiálů, které si přinesl z knihovny. Začal tím, co mu bylo ze všeho nejméně známé. Zběžný pohled na dílo Webera a Greenberga mu odhalil, co tito dva pánové „dokázali" – že zárodečné buňky, bakterie a cystické organické látky mohou ve „vesmírných" podmínkách přežít teoreticky miliony let. Zajímavé, pomyslel si Mitchell, ačkoli dost dobře nechápal, jaký má tento objev význam.

Vzal do ruky materiál k Hoylemu a Wickramasinghovi, kteří, jak zjistil, vysvětlovali vývoj života na Zemi tak, že Země na své oběžné dráze proplula mrakem zárodečných buněk vznášejícím se v kosmu. Byla to rozhodně velice okrajová myšlenka, ale Mitchell usoudil, že člověk potřebuje vědět, kde je okraj, když chce zjistit, kam směřuje hlavní proud. Možná že ti dva chlápkové byli jen starší vědci, kteří s tímto pojetím přišli ve své stařecké senilitě.

Začal listovat výtiskem Arrheniových Světů ve vývoji. Vtom jeho oko padlo na slovo, které v jeho mysli, navzdory její momentální zamlženosti zapříčiněné totální vyčerpaností, vyvolávalo nezměrné množství představ. Panspermie. S nehtem mezi zuby se prokousával Arrheniovým líčením putování zárodečných buněk, které vyletují z atmosfér životonosných planet a plují nekonečným vesmírem kolonizovat jiné planety, infikovat je životem.

Mitchell měl nutkání knihu štítivě odmrštit. Tyhle „alternativní" teorie vzniku života na Zemi, odvolávající se na zárodečné buňky z vesmíru, vždycky nenáviděl. O hlubším původu života nevysvětlovaly vůbec nic, říkaly jen: „Život sem přišel odjinud, a tam, kde už byl, přišel ještě odjinud, a tam předtím přišel zase ještě odněkud jinud." Celá myšlenka se nebezpečně blížila nekonečnému zpětnému pohybu a byla přinejmenším nestoudným porušením principu Occamovy břitvy.

Rychle odložil Arrheniovu knihu stranou a v naději, že snad narazí na něco racionálnějšího, popadl stoh fotokopií prací Francise Cricka. Za chvíli se až po uši ponořil do Crickovy teorie, že tyto vesmírné zárodečné buňky nám sem záměrně vypustily mimozemšťané, neboť chtěli kolonizovat planety bez života …

„Pro boha živého?" zhrozil se Mitchell a popuzeně odhodil tento podloudný teleologický nesmysl co nejdál od sebe, čímž ho uklidil na druhou stranu pokoje.

Vtom zadrnčel zvonek. Unaveně vstal a šel otevřít. Lynda Tillmanová vypadala stejně přetaženě a vynervovaně, jako se cítil on. Pozval ji dál. Prohodili pár zdvořilostních frází, ale ani jednomu z nich nebylo příliš do řeči. Bezmyšlenkovitě vyhlédl z okna na rozsvícené město.

„Mitchelli," obrátila se k němu Lynda, která stála u pultu kuchyňského koutu. „Tohle ještě není konec."

„Pro mě ano," odvětil Mitchell a šel pomalu k ní.

‚Viděli jsme to oba," nevzdávala se Lynda.

„Nemáme žádný důkaz," namítl Mitchell mdlým tónem a opřel se o pult. „Viděli jsme, co jsme chtěli vidět."

„Vy jste nechtěl," ohradila se Lynda zvýšeným hlasem.

„To je právě to," povzdychl Mitchell a zároveň si prakticky drtil dlaň o čelo. „Chtěl jsem tomu věřit. Celou tu dobu jsem tomu prostě chtěl věřit."

„A proč je to takový zločin?" nechápala Lynda, která již vstoupila hluboko do jeho osobního prostoru.

„Protože jsem zahodil všechno, pro co jsem pracoval?" rozkřikl se Mitchell a dal tak najevo mnohem víc emocí, než by si přál. To asi že byl tak unaven, tak příšerně unaven - z toho všeho.

„Mitchelli, my jsme nebyli opilí!" zdůraznila Lynda, jejíhož hlasu se již také zmocňovaly emoce. „Musíte věřit, že ... "

„Jen se nám to zdálo!" vyjel na ni Mitchell a popadl ji za ramena. „Smiřte se s tím? Váš syn je pryč? Utekl -utekl od vás?"

„To není pravda?" trvala na svém Lynda se slzami v očích. Vyvlékla se z jeho sevření a ruce zatnula v pěsti. „Já Derka znám? Musí v tom být něco víc'. Musí v tom být něco víc ... "

Mitchell se při pohledu na tu plačící ženu před sebou zoufale zastyděl. Neměl právo takhle na ni útočit - tak osobně.

„Je mi to líto, Lyndo," zamumlal ne příliš přesvědčivě. Snažil se k ní přiblížit, ale ona se stále odtahovala. „Neměl jsem to říkat."

Lynda nepřítomně přikývla. Měla pocit, že nezbývá než odejít. Avšak k jejímu překvapení, stejně jako k jeho vlastnímu, ji vzal za zápěstí, pak za ruce.

„Počkejte," vypravil ze sebe, jak nejjemněji dokázal, a účastně se zadíval do jejího slzami zalitého obličeje. „Já vím, jaké to je, někoho ztratit. Chtít ho zpátky tak zoufale, až to bolí. Nezasloužíte si, aby se k vám někdo takhle choval, omlouvám se."

Lynda věděla, že útěcha, kterou jí nabízí, je od srdce. Zdvihla ruku, a tu, která ji svírala, přitiskla k obličeji. Přivinuli se k sobě a Mitchell ji něžně políbil na tvář. Ještě chvíli stáli v tomto oboustranně utěšujícím objetí, pak se přesunuli na pohovku. Lynda si položila hlavu na jeho rameno a tak leželi - stále ještě oblečeni - dokud oba neusnuli.

Mitchella probudilo až ranní slunce. Když viděl, že leží na pohovce s Lyndou v náručí, byl poněkud dezorientován. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, co se stalo. Posadil se a Lyndina ruka se z jeho pasu pomalu sesunula.

„Co je?" zamumlala Lynda.

„Máte pravdu," pravil zamyšleně. Vstal z pohovky, přešel k proutěnému křeslu u okna a posadil se do něj. „Ve svém životě nepokračuji. Ještě jsem ji nepropustil."

Lyndu opět napadlo, jestli Mitchell sní o své ženě, jako kdyby byla stále naživu. Ona sama často snila o tom, že její syn je živý a žije dál svým životem. Jako kdyby její vědomí vědělo, že Derek je mrtvý, ale její nevědomí to odmítalo uznat.

„Je nejvyšší čas, abyste tak učinil, Mitchelli," poradila mu, ale zároveň i sobě.

„Já vím," souhlasil Mitchell. Z proutěného křesla pozoroval Lyndu, jak si sedá, a říkal si, že vypadá velice přitažlivě, a to i přesto - nebo snad právě proto - že má rozcuchané vlasy. „Jenomže pro mě Carrie stále ještě žije. Já asi opravdu věřím na duchy - protože mám jednoho svého vlastního. Je mi to líto, ale potřebuji si tady ještě něco vyřešit."

Lynda velice jasně pochopila, co tím myslí. Vstala a šla ke stolu, kde ležel její svetr, ačkoli si vůbec nevzpomínala, že by si ho byla svlékala.

„Budete v pořádku?" dělal si starosti Mitchell. I on věděl, že toho řekl mnohem víc, než by se mohlo na první pohled zdát.

„Jistě," uklidnila ho Lynda. Oblékla si svetr a zamířila ke dveřím. „Přinesu vám vaše peníze."

„Já vaše peníze nechci," rezolutně odmítl a vstal. „Já ... já si vaše peníze nevezmu."

Ode dveří se na něho smutně usmála.

„Na shledanou, Mitchelli," rozloučila se a zavřela za sebou. Mitchell vykročil roztržitě ke dveřím, ale pak se zastavil a šel zpátky směrem k oknu. Se zamyšleným výrazem ve tváři sebou opět plácl do proutěného křesla stojícího ve dvou třetinách cesty.

Telefon zazvonil se svou obvyklou naléhavostí. Pomalu vstal a šel ho zvednout. Se sluchátkem v ruce za zadíval ven z okna.

„Mitchelli?" zapištěl mu do ucha Jenniferin hlas. „Mohl byste sem hned teď přijet?"

„Ano," svolil Mitchell, který pozoroval Lyndu, jak nastupuje do svého starého zlatého Buicku. „A proč?"

„Myslím, že tohle opravdu musíte vidět," sypala ze sebe kvapně Jennifer.

Mitchell pocítil bodavou bolest, když očima vyprovázel Lyndino odjíždějící auto.

„Tak dobře," souhlasil s povzdechem. „Hned jedu." Zavěsil a vyrazil na cestu, i když cítil jen velice málo nadšení pro nějaká další překvapení.

Když dorazil do Sheffieldského komplexu budov fyziky a chemie, Jennifer ho přivítala v přesně opačném rozpoložení mysli. Celá nažhavená, přímo hořící nedočkavostí, šálek kávy v jedné ruce, cigaretu v druhé.

„Měl jste pravdu," spustila nadšeně, když kráčeli chodbou do její laboratoře. „Je to meteorit."

„Vážně?" reagoval Mitchell trochu zmateně. „A na co měl Abrams doma meteorit?"

„To bych taky ráda věděla," brebentila dál Jennifer. „I když, vsadím se s vámi, o co chcete, že to nebyl meteorit, co ho zajímalo, ale jeho obsah."

„A to je co?" otázal se Mitchell.

„Enzym," odpověděla Jennifer hrdě.

„Enzym?"

„To je ten nejlepší výraz, který se mi pro to podařilo vymyslet," vysvětlovala. „Ale ze Země nepochází – tedy pokud nechceme překopat celou biochemii."

„Takže to je to, s čím Abrams pracoval," uvažoval nahlas Mitchell, kterému začínalo v mysli do sebe zapadat víc kousků.

„Správně," potvrdila Jennifer, když vcházeli do laboratoře. Zamířili k velké zasklené rukavicové skříňce. Uvnitř stála uzátkovaná Erlenmeyerova baňka, jejíž dno pokrývala asi do výšky jednoho centimetru zelenožlutá tekutina.

„Copak je tohle?" zajímal se Mitchell.

„Podařilo se mi maličký kousíček extrahovat," informovala ho Jennifer. Zasunula ruce do rukavic ve skříňce, vzala kleštičky a zahýbala jimi v rozsahu několika centimetrů nad zátkou baňky. „Sledujte Erlenmeyera."

Najednou gumová zátka na baňce ztratila svou tuhost a plynulým améboidním pohybem vystřelila panožku, která se přichytila za špičku kleští.

„Pane jo," žasl Mitchell.

„Moje slova," soucítila s ním Jennifer, když pozorovali oživlou gumu, jak ohmatává a olizuje konec kleští, jako kdyby hledala potravu. Jennifer kleště odtáhla. Gumová měňavka se na okamžik zatřepotala a pak se usadila zpátky do ústí Erlenmeyerovy baňky, opět ve tvaru obyčejné zátky.

„Jen jsem dala malý kousíček do baňky a zahřála jsem ji ve slabém roztoku kyseliny uhličité," líčila Jennifer. „Pak mě někdo na hodinu odvolal, a než jsem se vrátila, změnilo se to v tohle."

„Ale co to je?" nechápal Mitchell. „Co se s tou gumovou zátkou stalo?"

„Pořád je to gumová zátka," vysvětlovala Jennifer rozpačitě. „Akorát že teď je živá."

„Živá?" vytřeštil na ni nevěřícně oči.

„Teoreticky," přikývla Jennifer. „Pod silným mikroskopem vypadá jako systém schopný metabolizovat, vyměšovat a dýchat. Taky očividně reaguje na vnější podněty."

„Ale jak je to možné?" kroutil hlavou Mitchell.

„No, já jsem to nazvala enzymem," pokrčila rameny Jennifer, „ale vyvolává to katalytickou reakci, která se nepodobá ničemu, o čem jsem kdy slyšela. Způsob, jakým to organizuje své prostředí, připomíná toho křížence mezi proteinem a tou nanotechnickou látkou, jak o něm každý mluví, ale ještě nikdo ho nevytvořil."

„Takže ten váš ‚enzym' reorganizuje neživou hmotu do formy živé hmoty," shrnul Mitchell, „a je sebereprodukující."

„Přesně tak," potvrdila Jennifer a vytáhla ruce z rukavic. „Jeho reprodukční tempo je astronomické. Ale zdá se, naštěstí pro nás, že sklo mu dělá problémy. V meteoritu enzym jen tak nečinně leží. Myslím si, že k životu ho probudila nějaká kombinace teploty, uhlíku a vody."

„Abrams ho probudil k životu taky," poznamenal Mitchell. „A reprodukční tempo není jediná věc, která je na něm astronomická."

„Co tím myslíte?" zeptala se Jennifer a natáhla se pro svůj hrnek kávy. „A kdo to vůbec byl, ten váš Abrams?"

„Starší vědec působící v Genedynu, biotechnické firmě, kterou zavřel Úřad pro ochranu životního prostředí," informoval ji Mitchell. „Ten meteorit pochází z jeho soukromé laboratoře v domě, který údajně opustil."

„Ale kde ho našel?" vyzvídala Jennifer. „A co chtěl s tou látkou uvnitř dělat?"

Mitchell se hluboce zamyslel, než promluvil.

„Slyšela jste někdy o panspermii?"

„Pan-co?" pohlédla na něho vyjeveně.

„Panspermie," opakoval Mitchell.

„To zní jako nějaká mužská záležitost," zakřenila se.

„V jistém ohledu máte pravdu," pravil Mitchell vážně. „Téměř všichni vědci, kteří ji kdy obhajovali, byli muži. Přišel s ní Svante Arrhenius v roce 1908. V podstatě se jedná o myšlenku, že organický materiál - zárodečné buňky, cystické proteiny, vaše ‚enzymy' - může vyletět z biosféry planety, plout hlubokým vesmírem a stále ještě životaschopný přistát na povrchu jiné planety. Ve své extrémní formě panspermie znamená, že život na Zemi začal, když tady jedno takové malé semínko života přistálo, poté co cestovalo kdovíjak daleko vesmírem."

„Malá organická spermie oplodňující vajíčko skalnaté planety?" prohodila Jennifer, pak přikývla a usmála se. „No dobrá, vyloženě mužská záležitost."

Mitchell se zadíval na podlahu a také se usmál, ale jen na okamžik.

„Možná, ale zdá se, že Abrams byl pro takové věci velice zapálený. Věřil v panspermii, a proto sbíral meteority. Myšlenka panspermie mohla přežít jen v okrajové vědě a v kruzích science fiction, ale Abrams byl zřejmě přesvědčen o její skutečné hodnotě. Soudě podle toho, co objevil, měl zřejmě pravdu."

Jennifer se posadila na otočnou laboratorní židli.

„Ale co tím sledoval, když se to snažil aktivovat?" nechápala.

Mitchell se opřel o stůl a zkřížil paže.

„Přemýšlejte o tom. Tato látka může oživit neživou věc. Kdyby ji aktivoval, a pak se ji naučil ‚programovat', mohl by vypálit rybník kdekomu - biotechnikům, nanotechnologům, všem, kteří hrají vysokou hru. Čím byla pro fyziku atomová bomba, tím by bylo tohle pro biologické vědy. Úřad pro ochranu životního prostředí zřejmě větřil, co Genedyne dělá, že si pohrává s cizími organickými látkami, a tak firmu zavřel. Abrams tím však byl posedlý. Pokračoval v práci na projektu doma a tam se mu to také vymklo z rukou."

„Jak vymklo z rukou?" nechápala Jennifer, která vypadala opravdu dost šokovaně.

„Část Abramsova domu se chová přesně tak, jako ta gumová zátka," vysvětloval Mitchell. „Byl tím cizím ‚enzymem' infikován."

„Víte to jistě?"

Mitchell přikývl.

„Proboha, jestli je tahle látka opravdu venku," uvažovala nahlas Jennifer a proti své vůli se zachvěla, „nevidím žádný důvod, proč by se nemohla šířit dál, dokud bude mít dost potravy."

„Musíme najít nějaký způsob, jak ji neutralizovat," prohlásil Mitchell rezolutně.

Několik dalších hodin strávili metodickým vymýšlením způsobů, jak enzymem zachvácenou zátku zneškodnit. Když ji však vystavili teplu nebo chladu, pouze jí umožnili předvádět svou schopnost nepolapitelně se pohybovat nebo navracet do „stavu klidu" ve tvaru zátky. Když rukavicovou skříňku zbavili kyslíku nebo ji nahustili kysličníkem uhelnatým, „enzymu" to ani v nejmenším neublížilo. Zátka se začínala zdát až znepokojivě čiperná.

„Dva kubíky chlorobenzenu," hlásila Jennifer, když svýma rukama v rukavicích nesla injekční stříkačku s tímto obsahem směrem ke gumové zátce v Erlenmeyerově baňce. „Tohle nemůže v žádném případě vstřebat."

Zátka vystřelila panožku, jako černý jazyk žáby lovící mouchu, a ta se pevně ovinula kolem konce injekční jehly. Jennifer vstříkla do panožky chlorobenzen a pak stříkačkou uhnula z jejího dosahu. Zátka chvíli bublala a nadouvala se, stále stejně živá nebo možná ještě živější, až se nakonec usadila zpátky do své zátkově tvarované klidové polohy.

Jennifer povzdychla.

„Nejen že je to živé," zanaříkala, „ale ono je to odhodlané tak zůstat."

Mitchell přikývl a zamyšleně se opřel o velkou rukavicovou skříňku.

„Jestli je to živé," vyvodil logicky, „může to zemřít."

Opět se dali do práce. Během několika dalších hodin napíchali do zátky převážnou část skladu katedry chemie, ale nic ji nezastavilo. Kyseliny, žíraviny, těžké kovy, organické látky, sírany, siřičitany, dusičnany, dusitany, jedy nejrůznějších druhů - to všechno do ní postupně nastříkali, ale nezdolatelná zátka tyto látky buď využila ve svůj prospěch a přijala je jako potravu, anebo je ignorovala a vyloučila.

Když ani jejich poslední čarodějnický lektvar nezabral, udělali si pauzu, aby si to znovu nechali projít hlavou.

„Tak to by bylo asi všechno, kromě kuchyňského dřezu," poznamenala sklíčeně Jennifer, „a kdybych tu nějaký měla, zkusila bych ho taky."

Mitchell si přejel rukama přes obličej a zakroutil hlavou.

„Přece musí existovat něco, co to nedokáže strávit," zvolal netrpělivě a pro zdůraznění zagestikuloval svým učitelským prstem.

„Zřejmě ne," vzdychla rezignovaně Jennifer.

„Ať už bylo v Abramsově domě cokoli, mě to nedostalo, ani Lyndu nebo Luthera," přemítal Mitchell. „Musí být nějaký důvod - důvod, proč nás to nezabilo."

Jennifer ho pozorovala, jak vstal a šel k telefonu.

„Co jdete dělat?"

„Jdu ze sebe udělat blázna, již podruhé za poslední dva dny," oznamoval Mitchell, zatímco vytáčel číslo na policii. Seržantu Rothovi se pak pokoušel co možná nejrychleji vysvětlit, co s Jennifer právě zjistili, a naléhavě ho žádal, aby své muže z Abramsova domu okamžitě odvolal.

„Řekněte mi jasně," vyzval ho Roth od svého pracovního stolu v téměř opuštěné policejní stanici, „straší v tom domě?"

„Ne, ale to na situaci nic nemění … " snažil se Mitchell. Jeho hlas byl nakřáplý pocitem marnosti.

„Tak proč bych měl své muže odvolávat?" vedl Roth zatvrzele svou.

„Protože něco, na čem Abrams pracoval, část domu infikovalo," pokoušel se mu to Mitchell vyložit co nejjednodušeji, „a je to pro lidi nebezpečné … "

„To ty vaše strašidelné historky byly lepší, Mitchelli," odmítal ho Roth brát vážně.

„Podívejte se, mně je jedno, jestli mi věříte, nebo ne," vypěnil Mitchell, který už toho začínal mít tak akorát dost. „Dejte mi k telefonu Luthera … "

„Luthera Dobsona jsme propustili," pronesl Roth monotónním hlasem.

„Propustili?"

„Slyšíte dobře," potvrdil Roth. „Neměli jsme dost důkazů, abychom ho dále zadržovali. Ale to neznamená, že nevíme, kde ho najdeme. Je to tulák s velice omezeným působištěm. Nevzpomínám si, že by během posledních dvaceti let opustil tento okres. Pravděpodobně se teď někde za rohem opíjí."

Přišlo to jako blesk z čistého nebe, který Mitchella udeřil přímo mezi oči.

„Byl Luther opilý, když jste ho zatýkali?" vyhrkl.

„Děláte si legraci?" zasmál se Roth. „Luther je opilý od toho dne, kdy se narodil."

Mitchell v tu chvíli zapomněl na jakoukoli zdvořilost a z ničeho nic Rothovi praštil telefonem.

„Etanol," zakřičel vítězně na Jennifer. „Etylalkohol. To stojí za pokus."

Když přijížděli na policejní stanici, v Bellinghamu se už rozednívalo. Mitchellova a Lyndina výpověď se tak vymykala zdravému rozumu, že si Roth s Gouldem vyžádali záběry, které Mitchell natočil na video. Ač nerad, v jedné z policejních místností vložil Mitchell svůj videopásek do přehrávače. S Lyndou se posadili ke konferenčnímu stolu, zatímco Roth s Gouldem zůstali stát.

Ukázalo se, že film je tmavý a zrnitý. Přesně toho se Mitchell obával. Nebylo na něm vidět téměř nic - natož pak „obličeje ve zdech". Jeho záběry byly dokonce ještě méně kvalitní než ty, které natočila Lynda a on se je snažil v televizní talk show zesměšnit. Prostě trapas.

Seržant Roth a policista Gould sledovali film mlčky ode dveří. Roth stál s kamenným obličejem a tu a tam si z hrnku usrkl kávy. Gouldův ironický výraz byl téměř slyšitelný. Naštěstí pro Mitchella se film blížil ke konci.

„Myslíte, že je to dost tmavé?" prohodil Gould. Snažil se, aby jeho sarkasmus zněl jako nevinná otázka.

„Rozbila se lampa," vysvětloval rozpačitě Mitchell.

„Zklamal jste mě, Mitchelli," vyjádřil se Roth cestou k pracovnímu stolu vpředu místnosti. „Od vás bych čekal, že přijdete s něčím lepším, než je tohle."

„Film není důležitý," hájila ho Lynda.

„Má pravdu," rychle souhlasil Mitchell. „Vím, co j sem viděl."

‚Takže co jste mi chtěli říct?" naklonil se Roth dopředu nad stůl. „Že v Abramsově domě straší?"

Mitchell si uvědomil, v jak mučivé pozici se ocitl. Někdy si říkal, jak se asi jeho protivníci cítí, když je on, takový skeptik, natahuje na skřipec. Teď to pocítil na vlastní kůži.

„Něco tam je," vynutil ze sebe neohrabaně. „Postava … "

„Postava," opakoval Roth s nezvratnou nedůvěrou v hlase.

„Jediné, co vím jistě, je, že ten dům je nebezpečný," nevzdával se Mitchell a vrhl na Rotha neotřesitelný pohled, „a měl by být zapečetěn."

Roth otevřel zásuvku pracovního stolu a zašátral uvnitř.

„Abramsův dům zapečetěn je, ale ne kvůli nějakým vašim duchům," pronesl Roth sebejistě. Ze zásuvky vytáhl sáček a šel s ním k Lyndě. ‚V Abramsově domě byl spáchán zločin."

V sáčku, který nyní položil před Lyndu na stůl, byl předmět doličný - pokroucené brýle s drátěnými obroučky.

„Poznáváte je, paní Tillmanová?"

Lynda si je chvilku prohlížela, pak se kousla do rtu.

„To jsou … " vypravila ze sebe rozechvělým hlasem. „Vypadají jako Derkovy."

„My se domníváme, že jsou jeho," přikývl Roth a vzal si je zpátky.

„Kde jste je našli?" chtěl vědět Mitchell, jehož vědecká zvídavost byla opět nažhavena. Roth místo odpovědi vytáhl z videopřehrávače Mitchellův pásek a zasunul do něj svůj. Na obrazovce se objevil tulák v pleteném svetru a mikině s kapucí v rozhovoru s policejním vyšetřovatelem. Mitchell mohl přísahat, že toho člověka už předtím někde viděl. Oba se s Lyndou snažili zachytit, co tulák vyšetřovateli vykládá, ačkoli to zpočátku neznělo jako nic, co by stálo za poslouchání - spíš to bylo něco mezi nesouvislým blábolením blázna a precizní výpovědí inteligentního člověka.

„Vědomí ve vědomí," drmolil tulák, dychtivě potahoval z cigarety a příležitostně se zvedl a chvíli přecházel sem a tam. „Chápete, co říkám? Všechno je to část celku. Všechno je součástí jednoho gigantického, všezahrnujícího schématu. My nejsme nic, chápete? My jsme jen sluhové, sluhové soumraku. Ten dům je Bůh, člověče, a s Bohem byste si neměli zahrávat. A to není žádná šílená msta, to o čem mluvím. Bůh přichází - hrome, vždyť on už je tady - ale není rozhněvaný. Je hladový, jako Ježíš po čtyřiceti dnech v poušti."

Roth ukázal skrz sklo do vedlejší místnosti, kde tentýž tulák seděl a gestikuloval, zatímco policista v civilu z něho nespouštěl oči.

„Tady máte tu vaši ‚postavu', Mitchelli," tvářil se důležitě Roth. „Luther Dobson. Sebrali jsme ho za močení na veřejném prostranství. Říká, že strávil noc v Abramsově domě. Tvrdí, že Derek Tillman a Nadia Torranceová jsou mrtví a že jsou v tom domě pohřbeni."

Lynda vstala a s očima upřenýma na Dobsona kráčela pomalu ke sklu.

„Měl u sebe brýle vašeho syna," pokračoval Roth, když ho Lynda míjela. „Zatím nevíme, jestli ho můžeme z něčeho obvinit. Mohl je prostě najít. Ale nechceme nic riskovat."

Lynda sklonila hlavu a od protestních scén Luthera Dobsona za sklem se odvrátila.

„Zítra začneme kopat ve sklepě," informoval ji Roth. „Měla byste jet domů, paní Tillmanová. Jestli něco najdeme, zavoláme vás."

Lynda potlačila silné emoce a opustila místnost. Roth vrhl zlostný pohled na Mitchella.

„Jestli zneužíváte nešťastnou, bezradnou ženu kvůli nějaké své knize nebo bůhví čemu," zavrčel Roth, „tak si to s vámi vyřídím."

Mitchell prožíval příliš velký šok, než aby se zmohl na odpověď. Roth vyšel z místnosti a nechal tam Goulda s Mitchellem o samotě.

„Já jsem ty výkřiky a sténání linoucí se z vašeho ‚strašidelného domu' slyšel," pochechtával se Gould lascivně. „Znělo to spíš jako Tunel lásky. Však my víme, že to není kniha, o co vám jde, co, Mitchelli?"

„Jděte k čertu," usadil ho Mitchell ostře. Už toho měl dost.

„Já nevěřím v čerty o nic víc než vy," upozornil ho Gould, když vycházel z místnosti do čekárny.

Mitchell byl rád, že odchází a že už mu dají konečně všichni pokoj. Cestou z policejní stanice uvažoval o tom, že by se zastavil za Lyndou, jen tak si popovídat. Ale ne, byl příliš přetažený, a zároveň vyčerpaný a vynervovaný ze všeho, co se během noci a rána událo.

Rozhodl se, že pojede zpátky do Vancouveru. Možná že než dorazí domů, bude unavený natolik, aby dokázal usnout. Docela rád by si odpoledne hodil chvilku šlofíka.

Když však přijel do Vancouveru, byl stále ještě přespříliš vyčerpán, než aby mohl spát. Měl v džípu Abramsovy poznámky, a tak se rozhodl zajít do knihovny a vypůjčit si díla od Arrhenia, Cricka, Hoyleho a ostatních, o nichž se Abrams zmiňoval ve svých zápiscích, a pokusit se trochu pohnout se svým pátráním.

Když konečně dorazil domů s náručí plnou knih a foto-

kopií článků, začínaly se mu již klížit oči. Vyklopil veškerý studijní materiál na stolek, uvelebil se do křesla a okamžitě usnul.

O dvě hodiny později ho probudilo zvonění telefonu. Volala Lynda, aby mu oznámila, že je na cestě k němu. Měla před sebou ještě asi hodinu jízdy. Slíbil jí, že na ni bude čekat.

Protože se cítil stále ještě dost unavený a stejně neměl nic lepšího na práci, rozhodl se vyplnit čas prolistováním materiálů, které si přinesl z knihovny. Začal tím, co mu bylo ze všeho nejméně známé. Zběžný pohled na dílo Webera a Greenberga mu odhalil, co tito dva pánové „dokázali" – že zárodečné buňky, bakterie a cystické organické látky mohou ve „vesmírných" podmínkách přežít teoreticky miliony let. Zajímavé, pomyslel si Mitchell, ačkoli dost dobře nechápal, jaký má tento objev význam.

Vzal do ruky materiál k Hoylemu a Wickramasinghovi, kteří, jak zjistil, vysvětlovali vývoj života na Zemi tak, že Země na své oběžné dráze proplula mrakem zárodečných buněk vznášejícím se v kosmu. Byla to rozhodně velice okrajová myšlenka, ale Mitchell usoudil, že člověk potřebuje vědět, kde je okraj, když chce zjistit, kam směřuje hlavní proud. Možná že ti dva chlápkové byli jen starší vědci, kteří s tímto pojetím přišli ve své stařecké senilitě.

Začal listovat výtiskem Arrheniových Světů ve vývoji. Vtom jeho oko padlo na slovo, které v jeho mysli, navzdory její momentální zamlženosti zapříčiněné totální vyčerpaností, vyvolávalo nezměrné množství představ. Panspermie. S nehtem mezi zuby se prokousával Arrheniovým líčením putování zárodečných buněk, které vyletují z atmosfér životonosných planet a plují nekonečným vesmírem kolonizovat jiné planety, infikovat je životem.

Mitchell měl nutkání knihu štítivě odmrštit. Tyhle „alternativní" teorie vzniku života na Zemi, odvolávající se na zárodečné buňky z vesmíru, vždycky nenáviděl. O hlubším původu života nevysvětlovaly vůbec nic, říkaly jen: „Život sem přišel odjinud, a tam, kde už byl, přišel ještě odjinud, a tam předtím přišel zase ještě odněkud jinud." Celá myšlenka se nebezpečně blížila nekonečnému zpětnému pohybu a byla přinejmenším nestoudným porušením principu Occamovy břitvy.

Rychle odložil Arrheniovu knihu stranou a v naději, že snad narazí na něco racionálnějšího, popadl stoh fotokopií prací Francise Cricka. Za chvíli se až po uši ponořil do Crickovy teorie, že tyto vesmírné zárodečné buňky nám sem záměrně vypustily mimozemšťané, neboť chtěli kolonizovat planety bez života …

„Pro boha živého?" zhrozil se Mitchell a popuzeně odhodil tento podloudný teleologický nesmysl co nejdál od sebe, čímž ho uklidil na druhou stranu pokoje.

Vtom zadrnčel zvonek. Unaveně vstal a šel otevřít. Lynda Tillmanová vypadala stejně přetaženě a vynervovaně, jako se cítil on. Pozval ji dál. Prohodili pár zdvořilostních frází, ale ani jednomu z nich nebylo příliš do řeči. Bezmyšlenkovitě vyhlédl z okna na rozsvícené město.

„Mitchelli," obrátila se k němu Lynda, která stála u pultu kuchyňského koutu. „Tohle ještě není konec."

„Pro mě ano," odvětil Mitchell a šel pomalu k ní.

‚Viděli jsme to oba," nevzdávala se Lynda.

„Nemáme žádný důkaz," namítl Mitchell mdlým tónem a opřel se o pult. „Viděli jsme, co jsme chtěli vidět."

„Vy jste nechtěl," ohradila se Lynda zvýšeným hlasem.

„To je právě to," povzdychl Mitchell a zároveň si prakticky drtil dlaň o čelo. „Chtěl jsem tomu věřit. Celou tu dobu jsem tomu prostě chtěl věřit."

„A proč je to takový zločin?" nechápala Lynda, která již vstoupila hluboko do jeho osobního prostoru.

„Protože jsem zahodil všechno, pro co jsem pracoval?" rozkřikl se Mitchell a dal tak najevo mnohem víc emocí, než by si přál. To asi že byl tak unaven, tak příšerně unaven - z toho všeho.

„Mitchelli, my jsme nebyli opilí!" zdůraznila Lynda, jejíhož hlasu se již také zmocňovaly emoce. „Musíte věřit, že … "

„Jen se nám to zdálo!“ vyjel na ni Mitchell a popadl ji za ramena. „Smiřte se s tím? Váš syn je pryč? Utekl -utekl od vás?“

„To není pravda?“ trvala na svém Lynda se slzami v očích. Vyvlékla se z jeho sevření a ruce zatnula v pěsti. „Já Derka znám? Musí v tom být něco víc'. Musí v tom být něco víc … “

Mitchell se při pohledu na tu plačící ženu před sebou zoufale zastyděl. Neměl právo takhle na ni útočit - tak osobně.

„Je mi to líto, Lyndo,“ zamumlal ne příliš přesvědčivě. Snažil se k ní přiblížit, ale ona se stále odtahovala. „Neměl jsem to říkat.“

Lynda nepřítomně přikývla. Měla pocit, že nezbývá než odejít. Avšak k jejímu překvapení, stejně jako k jeho vlastnímu, ji vzal za zápěstí, pak za ruce.

„Počkejte,“ vypravil ze sebe, jak nejjemněji dokázal, a účastně se zadíval do jejího slzami zalitého obličeje. „Já vím, jaké to je, někoho ztratit. Chtít ho zpátky tak zoufale, až to bolí. Nezasloužíte si, aby se k vám někdo takhle choval, omlouvám se.“

Lynda věděla, že útěcha, kterou jí nabízí, je od srdce. Zdvihla ruku, a tu, která ji svírala, přitiskla k obličeji. Přivinuli se k sobě a Mitchell ji něžně políbil na tvář. Ještě chvíli stáli v tomto oboustranně utěšujícím objetí, pak se přesunuli na pohovku. Lynda si položila hlavu na jeho rameno a tak leželi - stále ještě oblečeni - dokud oba neusnuli.

Mitchella probudilo až ranní slunce. Když viděl, že leží na pohovce s Lyndou v náručí, byl poněkud dezorientován. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, co se stalo. Posadil se a Lyndina ruka se z jeho pasu pomalu sesunula.

„Co je?“ zamumlala Lynda.

„Máte pravdu,“ pravil zamyšleně. Vstal z pohovky, přešel k proutěnému křeslu u okna a posadil se do něj. „Ve svém životě nepokračuji. Ještě jsem ji nepropustil.“

Lyndu opět napadlo, jestli Mitchell sní o své ženě, jako kdyby byla stále naživu. Ona sama často snila o tom, že její syn je živý a žije dál svým životem. Jako kdyby její vědomí vědělo, že Derek je mrtvý, ale její nevědomí to odmítalo uznat.

„Je nejvyšší čas, abyste tak učinil, Mitchelli,“ poradila mu, ale zároveň i sobě.

„Já vím,“ souhlasil Mitchell. Z proutěného křesla pozoroval Lyndu, jak si sedá, a říkal si, že vypadá velice přitažlivě, a to i přesto - nebo snad právě proto - že má rozcuchané vlasy. „Jenomže pro mě Carrie stále ještě žije. Já asi opravdu věřím na duchy - protože mám jednoho svého vlastního. Je mi to líto, ale potřebuji si tady ještě něco vyřešit.“

Lynda velice jasně pochopila, co tím myslí. Vstala a šla ke stolu, kde ležel její svetr, ačkoli si vůbec nevzpomínala, že by si ho byla svlékala.

„Budete v pořádku?“ dělal si starosti Mitchell. I on věděl, že toho řekl mnohem víc, než by se mohlo na první pohled zdát.

„Jistě,“ uklidnila ho Lynda. Oblékla si svetr a zamířila ke dveřím. „Přinesu vám vaše peníze.“

„Já vaše peníze nechci,“ rezolutně odmítl a vstal. „Já … já si vaše peníze nevezmu.“

Ode dveří se na něho smutně usmála.

„Na shledanou, Mitchelli,“ rozloučila se a zavřela za sebou. Mitchell vykročil roztržitě ke dveřím, ale pak se zastavil a šel zpátky směrem k oknu. Se zamyšleným výrazem ve tváři sebou opět plácl do proutěného křesla stojícího ve dvou třetinách cesty.

Telefon zazvonil se svou obvyklou naléhavostí. Pomalu vstal a šel ho zvednout. Se sluchátkem v ruce za zadíval ven z okna.

„Mitchelli?“ zapištěl mu do ucha Jenniferin hlas. „Mohl byste sem hned teď přijet?“

„Ano,“ svolil Mitchell, který pozoroval Lyndu, jak nastupuje do svého starého zlatého Buicku. „A proč?“

„Myslím, že tohle opravdu musíte vidět,“ sypala ze sebe kvapně Jennifer.

Mitchell pocítil bodavou bolest, když očima vyprovázel Lyndino odjíždějící auto.

„Tak dobře,“ souhlasil s povzdechem. „Hned jedu.“ Zavěsil a vyrazil na cestu, i když cítil jen velice málo nadšení pro nějaká další překvapení.

Když dorazil do Sheffieldského komplexu budov fyziky a chemie, Jennifer ho přivítala v přesně opačném rozpoložení mysli. Celá nažhavená, přímo hořící nedočkavostí, šálek kávy v jedné ruce, cigaretu v druhé.

„Měl jste pravdu,“ spustila nadšeně, když kráčeli chodbou do její laboratoře. „Je to meteorit.“

„Vážně?“ reagoval Mitchell trochu zmateně. „A na co měl Abrams doma meteorit?“

„To bych taky ráda věděla,“ brebentila dál Jennifer. „I když, vsadím se s vámi, o co chcete, že to nebyl meteorit, co ho zajímalo, ale jeho obsah.“

„A to je co?“ otázal se Mitchell.

„Enzym,“ odpověděla Jennifer hrdě.

„Enzym?“

„To je ten nejlepší výraz, který se mi pro to podařilo vymyslet,“ vysvětlovala. „Ale ze Země nepochází – tedy pokud nechceme překopat celou biochemii.“

„Takže to je to, s čím Abrams pracoval,“ uvažoval nahlas Mitchell, kterému začínalo v mysli do sebe zapadat víc kousků.

„Správně,“ potvrdila Jennifer, když vcházeli do laboratoře. Zamířili k velké zasklené rukavicové skříňce. Uvnitř stála uzátkovaná Erlenmeyerova baňka, jejíž dno pokrývala asi do výšky jednoho centimetru zelenožlutá tekutina.

„Copak je tohle?“ zajímal se Mitchell.

„Podařilo se mi maličký kousíček extrahovat,“ informovala ho Jennifer. Zasunula ruce do rukavic ve skříňce, vzala kleštičky a zahýbala jimi v rozsahu několika centimetrů nad zátkou baňky. „Sledujte Erlenmeyera.“

Najednou gumová zátka na baňce ztratila svou tuhost a plynulým améboidním pohybem vystřelila panožku, která se přichytila za špičku kleští.

„Pane jo,“ žasl Mitchell.

„Moje slova,“ soucítila s ním Jennifer, když pozorovali oživlou gumu, jak ohmatává a olizuje konec kleští, jako kdyby hledala potravu. Jennifer kleště odtáhla. Gumová měňavka se na okamžik zatřepotala a pak se usadila zpátky do ústí Erlenmeyerovy baňky, opět ve tvaru obyčejné zátky.

„Jen jsem dala malý kousíček do baňky a zahřála jsem ji ve slabém roztoku kyseliny uhličité,“ líčila Jennifer. „Pak mě někdo na hodinu odvolal, a než jsem se vrátila, změnilo se to v tohle.“

„Ale co to je?“ nechápal Mitchell. „Co se s tou gumovou zátkou stalo?“

„Pořád je to gumová zátka,“ vysvětlovala Jennifer rozpačitě. „Akorát že teď je živá.“

„Živá?“ vytřeštil na ni nevěřícně oči.

„Teoreticky,“ přikývla Jennifer. „Pod silným mikroskopem vypadá jako systém schopný metabolizovat, vyměšovat a dýchat. Taky očividně reaguje na vnější podněty.“

„Ale jak je to možné?“ kroutil hlavou Mitchell.

„No, já jsem to nazvala enzymem,“ pokrčila rameny Jennifer, „ale vyvolává to katalytickou reakci, která se nepodobá ničemu, o čem jsem kdy slyšela. Způsob, jakým to organizuje své prostředí, připomíná toho křížence mezi proteinem a tou nanotechnickou látkou, jak o něm každý mluví, ale ještě nikdo ho nevytvořil.“

„Takže ten váš ‚enzym‘ reorganizuje neživou hmotu do formy živé hmoty,“ shrnul Mitchell, „a je sebereprodukující.“

„Přesně tak,“ potvrdila Jennifer a vytáhla ruce z rukavic. „Jeho reprodukční tempo je astronomické. Ale zdá se, naštěstí pro nás, že sklo mu dělá problémy. V meteoritu enzym jen tak nečinně leží. Myslím si, že k životu ho probudila nějaká kombinace teploty, uhlíku a vody.“

„Abrams ho probudil k životu taky,“ poznamenal Mitchell. „A reprodukční tempo není jediná věc, která je na něm astronomická.“

„Co tím myslíte?“ zeptala se Jennifer a natáhla se pro svůj hrnek kávy. „A kdo to vůbec byl, ten váš Abrams?“

„Starší vědec působící v Genedynu, biotechnické firmě, kterou zavřel Úřad pro ochranu životního prostředí,“ informoval ji Mitchell. „Ten meteorit pochází z jeho soukromé laboratoře v domě, který údajně opustil.“

„Ale kde ho našel?“ vyzvídala Jennifer. „A co chtěl s tou látkou uvnitř dělat?“

Mitchell se hluboce zamyslel, než promluvil.

„Slyšela jste někdy o panspermii?“

„Pan-co?“ pohlédla na něho vyjeveně.

„Panspermie,“ opakoval Mitchell.

„To zní jako nějaká mužská záležitost,“ zakřenila se.

„V jistém ohledu máte pravdu,“ pravil Mitchell vážně. „Téměř všichni vědci, kteří ji kdy obhajovali, byli muži. Přišel s ní Svante Arrhenius v roce 1908. V podstatě se jedná o myšlenku, že organický materiál - zárodečné buňky, cystické proteiny, vaše ‚enzymy‘ - může vyletět z biosféry planety, plout hlubokým vesmírem a stále ještě životaschopný přistát na povrchu jiné planety. Ve své extrémní formě panspermie znamená, že život na Zemi začal,

když tady jedno takové malé semínko života přistálo, poté co cestovalo kdovíjak daleko vesmírem.“

„Malá organická spermie oplodňující vajíčko skalnaté planety?“ prohodila Jennifer, pak přikývla a usmála se. „No dobrá, vyloženě mužská záležitost.“

Mitchell se zadíval na podlahu a také se usmál, ale jen na okamžik.

„Možná, ale zdá se, že Abrams byl pro takové věci velice zapálený. Věřil v panspermii, a proto sbíral meteority. Myšlenka panspermie mohla přežít jen v okrajové vědě a v kruzích science fiction, ale Abrams byl zřejmě přesvědčen o její skutečné hodnotě. Soudě podle toho, co objevil, měl zřejmě pravdu.“

Jennifer se posadila na otočnou laboratorní židli.

„Ale co tím sledoval, když se to snažil aktivovat?“ nechápala.

Mitchell se opřel o stůl a zkřížil paže.

„Přemýšlejte o tom. Tato látka může oživit neživou věc. Kdyby ji aktivoval, a pak se ji naučil ‚programovat‘, mohl by vypálit rybník kdekomu - biotechnikům, nanotechnologům, všem, kteří hrají vysokou hru. Čím byla pro fyziku atomová bomba, tím by bylo tohle pro biologické vědy. Úřad pro ochranu životního prostředí zřejmě větřil, co Genedyne dělá, že si pohrává s cizími organickými látkami, a tak firmu zavřel. Abrams tím však byl posedlý. Pokračoval v práci na projektu doma a tam se mu to také vymklo z rukou.“

„Jak vymklo z rukou?“ nechápala Jennifer, která vypadala opravdu dost šokovaně.

„Část Abramsova domu se chová přesně tak, jako ta gumová zátka,“ vysvětloval Mitchell. „Byl tím cizím ‚enzymem‘ infikován.“

„Víte to jistě?“

Mitchell přikývl.

„Proboha, jestli je tahle látka opravdu venku,“ uvažovala nahlas Jennifer a proti své vůli se zachvěla, „nevidím žádný důvod, proč by se nemohla šířit dál, dokud bude mít dost potravy.“

„Musíme najít nějaký způsob, jak ji neutralizovat,“ prohlásil Mitchell rezolutně.

Několik dalších hodin strávili metodickým vymýšlením způsobů, jak enzymem zachvácenou zátku zneškodnit. Když ji však vystavili teplu nebo chladu, pouze jí umožnili předvádět svou schopnost nepolapitelně se pohybovat nebo navracet do „stavu klidu“ ve tvaru zátky. Když rukavicovou skříňku zbavili kyslíku nebo ji nahustili kysličníkem uhelnatým, „enzymu“ to ani v nejmenším neublížilo. Zátka se začínala zdát až znepokojivě čiperná.

„Dva kubíky chlorobenzenu,“ hlásila Jennifer, když svýma rukama v rukavicích nesla injekční stříkačku s tímto obsahem směrem ke gumové zátce v Erlenmeyerově baňce. „Tohle nemůže v žádném případě vstřebat.“

Zátka vystřelila panožku, jako černý jazyk žáby lovící mouchu, a ta se pevně ovinula kolem konce injekční jehly. Jennifer vstříkla do panožky chlorobenzen a pak stříkačkou uhnula z jejího dosahu. Zátka chvíli bublala a nadouvala se, stále stejně živá nebo možná ještě živější, až se nakonec usadila zpátky do své zátkově tvarované klidové polohy.

Jennifer povzdychla.

„Nejen že je to živé,“ zanaříkala, „ale ono je to odhodlané tak zůstat.“

Mitchell přikývl a zamyšleně se opřel o velkou rukavicovou skříňku.

„Jestli je to živé,“ vyvodil logicky, „může to zemřít.“

Opět se dali do práce. Během několika dalších hodin napíchali do zátky převážnou část skladu katedry chemie, ale nic ji nezastavilo. Kyseliny, žíraviny, těžké kovy, organické látky, sírany, siřičitany, dusičnany, dusitany, jedy nejrůznějších druhů - to všechno do ní postupně nastříkali, ale nezdolatelná zátka tyto látky buď využila ve svůj prospěch a přijala je jako potravu, anebo je ignorovala a vyloučila.

Když ani jejich poslední čarodějnický lektvar nezabral, udělali si pauzu, aby si to znovu nechali projít hlavou.

„Tak to by bylo asi všechno, kromě kuchyňského dřezu,“ poznamenala sklíčeně Jennifer, „a kdybych tu nějaký měla, zkusila bych ho taky.“

Mitchell si přejel rukama přes obličej a zakroutil hlavou.

„Přece musí existovat něco, co to nedokáže strávit,“ zvolal netrpělivě a pro zdůraznění zagestikuloval svým učitelským prstem.

„Zřejmě ne,“ vzdychla rezignovaně Jennifer.

„Ať už bylo v Abramsově domě cokoli, mě to nedostalo, ani Lyndu nebo Luthera,“ přemítal Mitchell. „Musí být nějaký důvod - důvod, proč nás to nezabilo.“

Jennifer ho pozorovala, jak vstal a šel k telefonu.

„Co jdete dělat?“

„Jdu ze sebe udělat blázna, již podruhé za poslední dva dny,“ oznamoval Mitchell, zatímco vytáčel číslo na policii. Seržantu Rothovi se pak pokoušel co možná nejrychleji vysvětlit, co s Jennifer právě zjistili, a naléhavě ho žádal, aby své muže z Abramsova domu okamžitě odvolal.

„Řekněte mi jasně,“ vyzval ho Roth od svého pracovního stolu v téměř opuštěné policejní stanici, „straší v tom domě?“

„Ne, ale to na situaci nic nemění … “ snažil se Mitchell. Jeho hlas byl nakřáplý pocitem marnosti.

„Tak proč bych měl své muže odvolávat?“ vedl Roth zatvrzele svou.

„Protože něco, na čem Abrams pracoval, část domu infikovalo,“ pokoušel se mu to Mitchell vyložit co nejjednodušeji, „a je to pro lidi nebezpečné … “

„To ty vaše strašidelné historky byly lepší, Mitchelli,“ odmítal ho Roth brát vážně.

„Podívejte se, mně je jedno, jestli mi věříte, nebo ne,“ vypěnil Mitchell, který už toho začínal mít tak akorát dost. „Dejte mi k telefonu Luthera … “

„Luthera Dobsona jsme propustili,“ pronesl Roth monotónním hlasem.

„Propustili?“

„Slyšíte dobře,“ potvrdil Roth. „Neměli jsme dost důkazů, abychom ho dále zadržovali. Ale to neznamená, že nevíme, kde ho najdeme. Je to tulák s velice omezeným působištěm. Nevzpomínám si, že by během posledních dvaceti let opustil tento okres. Pravděpodobně se teď někde za rohem opíjí.“

Přišlo to jako blesk z čistého nebe, který Mitchella udeřil přímo mezi oči.

„Byl Luther opilý, když jste ho zatýkali?“ vyhrkl.

„Děláte si legraci?“ zasmál se Roth. „Luther je opilý od toho dne, kdy se narodil.“

Mitchell v tu chvíli zapomněl na jakoukoli zdvořilost a z ničeho nic Rothovi praštil telefonem.

„Etanol,“ zakřičel vítězně na Jennifer. „Etylalkohol. To stojí za pokus.“

Lynda Tillmanová se vrátila od Mitchella domů do Bellinghamu s pocitem zklamání. Všechno to skončilo na mrtvém bodě. Musela se něčeho napít. A právě tak strávila celý zbytek odpoledne: civěla na bezduchý denní program v televizi, lila do sebe skotskou a celkem upřímně se litovala.

K večeru se sesula na pohovku v obývacím pokoji a obklopila se fotografiemi Derka a sebe s Derkem. Potlačila slzy a sáhla po láhvi Seagrama. Když ji však otevřela a chtěla se napít, zjistila, že je prázdná. To byl poslední tvrdý alkohol v domě. S pocitem beznaděje odmrštila láhev stranou a dlouze se zadívala na telefon. V hlavě se jí neodbytně usadila myšlenka zavolat na policii.

Bellinghamská policie však už měla tou dobou plné ruce práce v Abramsově domě. Venku stály zaparkované dva policejní vozy a prorektorův džíp. Policista Gould a jeho tým napnuli hned ráno na plot kolem Abramsova domu žlutou pásku POLICEJNÍ ZÓNA- VSTUP ZAKÁZÁN. Za doprovodu prorektora prohledali všechny místnosti a když nic nenašli, zamířili do sklepa.

Později odpoledne se policisté rozhodli, že jakmile se jim podaří zavést na místo elektřinu, začnou ve sklepě kopat a hledat lidské ostatky. Ještě za denního světla dovezli přenosný generátor, který postavili venku před domem. Hlavním vchodem natáhli dovnitř elektrické kabely. Pak rozvěsili podél sklepního stropu lampy a v té části sklepa, která nebyla pokrytá podlahou, začali lopatami odhazovat hlínu.

Jeden z Gouldových mužů, Mike Leitner, zanedlouho objevil něco, co vypadalo jako kus kosti. Zavolal prosektora, prošedivělého Warrena Watkinse, který z ní hned začal širokou štětkou oprašovat zem. Gould šel zatelefonovat na policejní stanici Rothovi, aby ho o nálezu informoval. Jen co však Roth po ukončení hovoru s Gouldem položil sluchátko, telefon v jeho kanceláři zazvonil znovu.

„Roth.“

„Tady Lynda Tillmanová,“ ozvalo se z druhého konce. „Našli jste něco?“

„Ne, ještě jsme nic nenašli, paní Tillmanová,“ odpověděl Roth ne zcela pravdivě.

„Pojedu tam,“ prohlásila Lynda Tillmanová odhodlaně.

„To není příliš dobrý nápad, paní Tillmanová,“ snažil se ji Roth odradit. „Když člověka vyhrabou ze země…“

„To mi nevadí,“ trvala na svém Lynda. „Jestli Derka najdou, chci být u toho.“

Než stačil cokoli namítnout, Lynda zavěsila. To mi ještě scházelo, pomyslel si Roth. Doufal, že bude mít klidný večer, a teď aby jel do Abramsova domu a buď se pokusil té ženě v jejím úmyslu zabránit, anebo, pokud se mu to nepodaří, ji utěšoval. Nejdřív ale musí dokončit tady to hlášení. Jakmile bude hotov, pojede na místo činu, jak nejrychleji bude moci.

Roth zakroutil hlavou. Některé dny se prostě nevyplatí být policajtem.

* * *

„A proč zrovna alkohol?“ nechápala Jennifer, když láhev označenou Etylalkohol zase zašroubovávala.

„Lynda, Luther a já jsme měli jednu věc společnou,“ vysvětloval Mitchell s rukama v rukavicích uvnitř skříňky, kde držel etanolem naplněnou stříkačku.

„Co?“ zajímala se Jennifer, která stála za ním a koukala mu přes rameno.

„Všichni tři jsme pili.“

Mitchell přiblížil alkoholem naplněnou stříkačku k zátce. Ta nelenila a vystřelila panožku. „Na náš úspěch,“ pronesl Mitchell přípitek a se soustředěně přimhouřenýma očima vstříkl do améboidní gumové zátky alkohol. Zátka se křečovitě stáhla, chvilku se svíjela a třepetala a pak začala stékat do Erlenmeyerovy baňky, jako kdyby se snažila uniknout. Bez jakéhokoli tvaru pleskla na její dno a vypustila nahnědlý kouř. Proměnila se nejprve v hnědobílou břečku, pak v nažloutlý sliz.

„Možná jsi mimozemská,“ pošklebovalse Mitchell triumfálně, „ale pít neumíš.“

Jennifer se mohla umlátit smíchy. Mitchell se k ní otočil.

„Potřebuji všechen alkohol, co máte,“ diktoval si, „a velký přenosný rozprašovač - o obsahu alespoň pět galonů.“

Za pomoci Jennifer nashromáždil všechen potřebný materiál, naložil ho do džípu a za pár minut už uháněl po dálnici rychlostí přestupující veškeré městské, okresní, státní, národní i mezinárodní limity. Během řízení navíc naléval čistý etylalkohol z lahví do nádrže rozprašovače, takže kdyby ho zastavili policisté, měli by co vyprávět ještě svým vnoučatům.

* * *

Gould s Leitnerem se dále potili při kopání ve sklepě Abramsova domu. S plechovkou limonády v každé ruce k nim po schodech seběhl koroner Watkins. Nejprve zamířil k Leitnerovi, pak ke Gouldovi.

„Děkuju, Warrene,“ odfukoval Leitner.

„Díky,“ vyhekl Gould, když mu Watkins podával plechovku limonády. Pivo by bylo lepší, ale byl ve službě. Limonáda musela stačit. Warren se vrátil prohodit pár slov s Mikem. Gould se otočil a začal uvažovat o tom, že by zkusil kopat jiným směrem. Vyzunkl limonádu, plechovku postavil stranou a otřel si čelo. Právě se chystal znovu pustit do práce, když se celý dům otřásl.

„Co to bylo?“ podivil se Gould do dunivého hlomozu. Vtom se ozval výkřik a stejně náhle ustal. Gould se rozhlédl kolem sebe. Policista Leitner a prorektor Watkins zmizeli. Šel k místu, kde je viděl naposledy.

„Mikeu?“ zavolal. „Warrene?“

Dům se opět začal hlasitě otřásat.

„Radši odtud vypadnu,“ řekl si Gould, odhodil lopatu a běžel ke schodům. Bez velkého uvažování je vyběhl. V mžiku se ocitl nahoře a dusal vstupní halou k hlavnímu vchodu. Dveře se však pohybem stěn vzpříčily. Kdyby je někdo zamkl, vyšlo by to nastejno. Zuřivě lomcoval klikou, ale marně. Chvění a sténání domu bylo čím dál tím silnější a hrozivější.

Vtom Gouldovi něco zaskřípalo nad hlavou tak zvučně,že to na okamžik všechno ostatní přehlušilo. Podíval se vzhůru, asi půl metru nad sebou spatřil lustr, jak se k němu natahuje a hladově se otevírá jako děsivě krásná pochromovaná masožravá květina.

„NEEÉÉÉ … “ zařval Gould, když mu květina lustru začala ovíjet své kovové úponky kolem hlavy a ramen. Zdvihla ho ze země a jeho kopající a křičící tělo táhla nahoru ke stropu. Všechno se odehrálo tak rychle a prudce, že jedna z Gouldových bot zůstala ležet na podlaze vstupní haly, zatímco její majitel se proti své vůli odebral zjistit, kam Leitner a Watkins tak náhle zmizeli.

* * *

Lyndě to navzdory jejímu ráznému telefonnímu hovoru s Rothem trvalo ještě déle než hodinu, než sebrala dostatek odvahy, aby dokázala nasednout do auta a odjet do Abramsova domu, kde ji mohla s velkou pravděpodobností čekat exhumace těla jejího syna. Dokonce ještě poté, co se konečně odhodlala nastoupit do svého vozu, seděla za volantem celých patnáct minut, než otočila klíčkem zapalování. Z města odjížděla hlemýždí rychlostí.

Rothovo zpoždění bylo obdobné. Hlášení, které smolil, mělo několik nepříjemných hlavních bodů, jež bylo třeba obelstít. Navíc stejně neměl od policistů kopajících na místě činu žádné zprávy. Řekl si tedy, že žádná zpráva je dobrá zpráva, a cítil se zcela oprávněn strávit nad hlášením ještě další čas. Jestli tam paní Tillmanová čeká někde venku v nočním chladu a vlhku, dobře jí tak. Nemá být paličatá.

Mitchell naopak uháněl jako šílenec. Štěstěna však stála při něm. Ujel mnohem delší vzdálenost za mnohem kratší dobu než Lynda nebo Roth, aniž ho zastavila policie. Jeho jedinou starostí nyní bylo, aby se co nejrychleji dostal do Abramsova domu a zničil Abramsův strašlivý odkaz dříve, než zabije někoho dalšího - nebo než se nenávratně rozšíří do okolního prostředí. Prázdné lahve od etylalkoholu řinčely a přiklopená nádrž rozprašovače mohutně šplouchala, jak Mitchell najel příliš velkou rychlostí na výjezd z dálnice do Bellinghamu. Už tam budu, říkal si v duchu, už tam budu.

Lynda však přesto dorazila k Abramsovu domu jako první. Svým starým zlatým Buickem zajela vedle prázdných policejních vozů a za prosektorův džíp. Stále ještě ani zdaleka nedychtila spatřit to, co ji možná čekalo, a tak seděla nějakou dobu v autě a nepřítomně hleděla směrem k domu. Aspoň to budu mít za sebou, pomyslela si nakonec, otevřela dveře auta a vystoupila.

Jak stoupala nahoru do kopce, zarazilo ji, že nesvítí žádná světla. Domnívala se, že dům bude zářit jako vánoční stromeček, když uvnitř pracuje policie. Třeba mají světla rozsvícená jen ve sklepě, napadlo ji a otevřela dveře hlavního vchodu.

Když vešla do vstupní haly, lustr lehce zaskřípal. O něco zakopla. Podívala se na zem a spatřila černou pánskou botu.

„Je tu někdo?“ zvolala do tmy a ticha opuštěného domu. Prošla halou a pokračovala dál do chodby. V paprscích měsíčního svitu, který pronikal dovnitř oknem, spatřila siluetu postavy svlečené do půl těla.

Derek.

„Bože můj?“ vypravila ze sebe Lynda rozechvělým hlasem, v němž se odrážel souboj mezi neuvěřitelnou nadějí a nepopiratelným strachem.

„To jsem já, mami,“ volala na ni postava Derkovým hlasem - ale bylo to něco víc než Derkův hlas, byl to ten rezonující hlas, který už jednou slyšela a který se ozýval odevšad najednou. Teď ho nechtěla slyšet. Chtěla slyšet jen Derka, jenom jeho. Pomalu k němu vykročila, pak zaváhala.

„Neboj se, mami,“ povzbuzoval ji Derek. „Nemáš se čeho bát.“

Derkův hlas s ozvěnou, kterou nechtěla slyšet, byl uklidňující, hypnotický. Lynda, ve stříbrném měsíčním světle nepřirozeně bledá, popošla blíž k postavě svého syna.

„Je to tu fajn,“ zaševelil, když došla až k němu. „Je to tu opravdu fajn.“

Podívala se Derkovi do očí a její vlastní se zalily slzami.

„Je tu teplo,“ pochvaloval si Derek. Natáhl ruku a lehce s ní přejel po stěně. „Klid.“

Zeď se pod Derkovým dotykem zčeřila jako vodní hladina nebo jako vláčné svaly předoucí kočky. Lynda to viděla, ale snažila se o tom nepřemýšlet.

„Derku,“ zvolala plačtivým hlasem. Přistoupila k němu a s mateřskou láskou ho objala. Ovinula své paže ve svetru kolem jeho bledého nahého trupu. „Věděla jsem, že se ke mně vrátíš,“ zajíkala se, „věděla jsem to … “

Lynda sevřená v náručí svého „syna“ si sotva uvědomila, že ji pomalu přitahuje ke stěně, kterou předtím hladil.

Mezitím už na místo dorazil i Mitchell. Když viděl, že v domě je tma, vyrazil do kopce, jak nejrychleji dokázal. I tak měl pocit, že mu to trvalo celou věčnost, než dovlekl těžký rozprašovač skrz plot, přes plevelem zarostlý pozemek a po několika schodech k hlavním dveřím, které nyní kopnutím rozrazil. Pohled na Lyndu v náručí mladistvého chlapce, „Derka“, který na něho hleděl přes rameno své matky s uličnicky škodolibým výrazem, v něm vyvolal obavy, že přijel příliš pozdě.

„Jděte od něho,“ zařval Mitchell.

Lynda se od Derka odtáhla.

„Lyndo, to není Derek!“ vysvětloval rychle Mitchell, zatímco si chystal rozprašovač. „To dům jen vašeho syna napodobuje!“

Vtom „Derek“ Lyndu znovu popadl za paži a nadlidskou silou ji táhl do zdi.

„Ne-ee … “ křičela zoufale.

Mitchell vyrazil kupředu, ale prkna podlahy se najednou začala měnit v živoucí, pohyblivý písek, který se mu bořil pod nohama a podrážel mu je. Padl do něj a uvízl v pasti.

Lynda s „Derkem“ se znovu vynořili ze zdi. Lynda teď už věděla, že Derkův hlas byla jen vábivá píseň Smrti a že na druhé straně zdi leží zapomnění trvalejší, než jaké si kdy mohla přivodit lahví alkoholu. Ačkoli její vůle žít byla silnější, než o jaké se jí kdy snilo, neuvěřitelně hltavé síle domu se dlouho vzpouzet nedokázala.

Jakmile Mitchell Lyndu a „Derka“ znovu spatřil, i když jen na okamžik, nastříkal na ně i na okolní zeď co nejvíce alkoholu. „Derek“ zuřivě vtáhl Lyndu zpátky do zdi. Měkká podlaha z pohyblivého písku se vzedmula až k Mitchellově pasu. Mitchell popadl trysku rozprašovače a zarazil ji do živelně se vlnící podlahy jako harpunu. Hladový vír domu už Mitchellovi olizoval ramena a hlavu. Mitchell se propadal stále hlouběji, ale rozprašovač táhl s sebou. Zapnul ho a obsah nádrže vypustil do chřtánu domu, který ho pohlcoval. Poslední věc, kterou zahlédl, byl chvějící se strop. Podlaha pokrytá kobercem se přes něj převalila jako kašmírová vlna. Všechno odporně zezelenalo, pak ztmavlo. Kolem něj zaznívalo nespočetné bušení srdcí, nespočetné výkřiky.

Venku před domem zaparkoval seržant Roth doprovázený dvěma dalšími policisty. Už příliš dlouho nedostal od svých mužů kopajících na místě činu ani od prorektora žádné zprávy. Nevěděl, co má očekávat, ale něco takového, co spatřil, když se svými policisty vystoupil z auta, ani zdaleka nečekal.

Z domu blýskala světla a okna se sypala jako při explozi. V okamžiku však bylo jasné, že to, co se děje, není exploze, ale imploze. Celá stavba Abramsova domu se s obrovským řevem ponořovala sama do sebe, hroutila se dovnitř. Celý obrovský starý dům ve stylu královny Anny klesal jako rychle se rozpouštějící vosk svíčky, roztával a rozmělňoval se. Slyšet rachot řítícího se domu a pozorovat šlehající blesky a kouř však, přes veškerou svou děsivost, zdaleka nebylo tak strašné, jako uvědomit si, že ještě nedávno zdánlivě pevná stavba se rozkládá do odporně smrduté břečky a zaplavuje pozemek.

„Proboha,“ vyrazil se sebe Roth, když s úžasem zíral na žlutohnědé bažinaté bahno, pomalu stékající z kopce, na němž stál předtím dům.

Jestliže Roth byl ohromen tím, co viděl, Mitchell byl mnohem ohromenější tím, co prožíval. Zaplavila ho obrovská vlna vzpomínek druhých lidí: Goulda, Leitnera, Watkinse, Nadii a Derka i Abramse samotného a ještě několika dalších lidí, které nedokázal identifikovat. Pak pocítil vzpomínku, která je všechny obsáhla, vzpomínku na šok a horkost, a pak na nekonečnou cestu chladnou nocí ležící mezi hvězdami.

Je tohle předsmrtná zkušenost? ptal se Mitchell sám sebe. Je už ve skutečnosti mrtvý? Jestli však opravdu umírá, neměl by ten život, který mu probíhá před očima, být jeho vlastní?

Jak cesta mezi hvězdami postupovala dál a vedla ho ze světa do světa, uvědomil si, že život odvíjející se mu před očima jako sen je rozhodně životem někoho - nebo něčeho jiného. Teď už věděl, že cizí „enzym“ je mnohem složitější, než si myslel. Byla to organická informační technologie tak neuvěřitelně komplexní, že DNA ve srovnání s ní vypadala jako denaturovaný a degradovaný potomek.

Nezměrné kolektivní vědomí si pamatovalo, kde všude kdy bylo, a Mitchell nyní veškeré jeho vzpomínky prožíval: život, kterému dalo vzniknout na mnoha planetách, život, jenž byl zničen a vymýcen na téměř stejném množství planet, svět jeho vlastního zrození, jeho stvoření dlouhověkými chapadlovitými prabytostmi v přímořských zónách jeho vodnaté rodné planety, které si umínily nejen rozšířit své vlastní vědomí co možná nejdále, ale také pozvednout na vyšší úroveň vědomí všechny živočichy, dokonce celý vesmír tak, aby starý svět mohl v posledním okamžiku dokonalého univerzálního vědomí odejít a nový, transcendentní mohl zaujmout jeho místo.

Nějak se to však zvrtlo. Brzy se ukázalo, že substance, kterou měli staří mistři v úmyslu uvolnit do vesmíru, aby infikovala neživé živým - organická informační technologie, která měla směrovat nový život po dlouhé cestě k vyššímu vědomí a vnímání - „enzym“, jenž měl být oslavován jako něco božského - má tendenci stát se nikoli bohem, ale despotou,

likvidující jakoukoli odlišnost, na kterou kde narazí, a nahrazuje ji svým vlastním programem a programováním.

Stvořitelé se obávali, že jejich problémové dítě by mohlo vytlačit nebo zničit vysoce vyvinutý život a myšlení, jež vznikly nezávisle někde jinde ve vesmíru, ale zároveň chtěli zachránit jeho velkolepost a velikost jeho poslání, a tak ho vylepšovali, jak se dalo. Organická informační technologie mohla být aktivována jedině za podmínek převládajících v para-biotických prostředích - takových, za jakých se život mohl ujmout, ale ještě tak neučinil. Za tisíciletí v aktivované formě „enzym“ také mutoval a degradoval do bezpečnějších, méně invazních forem uchování informací.

Jako poslední dodatečnou pojistku tvůrci restrukturalizovali „enzym“ tak, že kdyby se dostal do kontaktu s technologickou společností dost pokročilou na to, aby dokázala aktivovat jeho vlastnosti, organická technologie by v biotických podmínkách rostla poměrně pomalu, nebo alespoň tak pomalu, aby ji společnost stačila zničit využitím její zranitelnosti, kterou do ní její chapadlovití stvořitelé za tímto účelem zabudovali: totiž smrtelné citlivosti na etylalkohol.

Po tomto zákroku již stvořitelé nemohli své problémové dítě dále omezovat. Začalo se šířit vesmírem a jeho cesta byla tak dlouhá, že čas a věčnost splynuly v jedno.

Když se snové vzpomínky vytratily, část Mitchellovy mysli si uvědomila, že Luther měl svým vlastním, pokrouceným způsobem pravdu: vědomí ve vědomí, trápený a trápící bůh, hladový po tisíciletích v poušti vesmíru. Chudí, obyčejní lidé opravdu vejdou do království božího jako první, pomyslel si Mitchell mlhavě. Nebo alespoň jako první zažijí budoucnost.

Náhle se Mitchell probral do normálního vědomí. Celý pokrytý slizkou břečkou zvracel a lapal po dechu, ale myslel na jediné.

„Lyndo!“ zavolal, když se mu podařilo dostat se na všechny čtyři. Vrávoravě se postavil na třesoucí se nohy a začal klopýtat kolem. Dům se změnil ve smrdutý, vypařující se močál. V jednom rohu dokonce hořel mihotavými plameny jako bahenní plyn. Po bažinatém přízemí a břečkou zaplaveném sklepě byly roztroušeny ty části - obvykle kovové - které cizí substance nepřeměnila v sebe samu, stejně jako kosterní ostatky lidí a zvířat, včetně těl, jež byla strávena pouze napůl, neboť byla pozřena teprve nedávno.

„Bože můj,“ mumlal si Mitchell, když se potácel touto odpařující se márnicí. Hlavou se mu honila děsivá představa, že některá z koster nebo napůl strávených těl by mohly být ostatky ženy, kterou, jak si právě uvědomil, miloval. „Bože můj.“

To bylo jediné, co ze sebe dokázal vypravit: bezmyšlenkovitou mantru nějaké prvopočáteční víry. Jediné, co ze sebe dokázal vypravit, když nalezl ženu stejně pokrytou slizem a břečkou jako on, nehybnou, až po obličej zabořenou ve smrdutém bahně: Lyndu. Jediné, co ze sebe dokázal vypravit, když se pro ni sehnul, zvedl ji a držel v náručí, zatímco ona kašlala a lapala po dechu, jak znovu přicházela k sobě, jak se znovu vracela do života - svého i jeho.

Seržant Roth a jeho policisté všechno sledovali z úpatí pahorku. Jako ohromení pozorovatelé bezprostředních následků malé místní apokalypsy nechápavě zírali na to, co katastrofa odkryla.

* * *

O pár hodin později vyšlo do zamračené, zatažené oblohy slunce a ptáci zpívali jako kterékoli jiné ráno. Na čím dál tím lidnatějším místě činu stál Roth a dělal si poznámky. Dělal si je už několik hodin - výpovědi Levitica Mitchella a Lyndy Tillmanové, popis místa činu, popis toho, co sám viděl. Byla to dlouhá, podivná noc.

Rozhlédl se po úředních osobách, které se sem dostavily: lidé okresního šerifa, státní motorizovaní policisté, tým zabezpečující převoz nebezpečných nákladů. Představitelé washingtonského státního i federálního Úřadu pro ochranu životního prostředí byli očekáváni v ranních hodinách. Ani by ho nepřekvapilo, kdyby se tu zastavil také někdo z armády a zpravodajské služby. Teď nás čeká ještě větší šlamastyka, než je tahle břečka, co zbyla z Abramsova domu, pomyslel si, a to nepřeberná změť zpráv a vyšetřování.

Lynda Tillmanová seděla na kapotě Mitchellova džípu a hleděla směrem, kde stával dům. Mitchell scházel dolů od trosek na vrcholu kopce. Prozatím už si nasbíral dost „vzorků“. Oba byli zabaleni v dekách ze skladu civilní obrany a vypadali jako ubožáci, kteří přežili nějakou nepopsatelnou katastrofu. Což byla nakonec pravda.

„Počkejte," vykřikl Roth, když si všiml, že státní policista se chystá vyhodit utržený kus kůže z boty. „Sem s tím. To je předmět doličný."

Jak Mitchell obcházel svůj džíp, zachytil Lyndin pohled a podíval se jí do očí.

„Pojedeme?" navrhl.

„Myslíte, že tím to opravdu skončilo?" vyzvídala Lynda.

„To já nevím," pravil tiše. „To se asi nikdy nedozvíme."

„Myslím, že je to prostě otázka víry," pronesla Lynda vyrovnaným hlasem.

„Hmm, otázka víry," přikývl Mitchell.

Pomohl jí dolů z kapoty, vzal ji kolem ramen a dovedl ke dveřím spolujezdce. Otevřel jí je a šel si sednout na místo řidiče.

Když nastartoval a vyjeli, chtěl se Lyndy zeptat, jestli také prodělala tu zvláštní předsmrtnou či mimo tělesnou zkušenost, jestli jí také probíhaly před očima vzpomínky hladového boha, celé epochy v jediném okamžiku. Ale když na ni pohlédl, viděl, že je unavená. Takové otázky mohou počkat. Budou na ně mít dost času. Teď už to věděl.

Je to pravda, pomyslel si. Život jde opravdu dál, jak mu stále všichni říkali, když Carrie zemřela, jak vždycky všichni opakují každému, kdo prožije tenhle osobní konec světa, kdo nečekaně ztratí milovaného člověka. Co vám však nikdy nikdo neřekne, je, že už nikdy nebude stejný, jako ten dřívější.

Mitchell a Lynda budou žít dál, ale už ne tak jako dřív. Možná, prostě jen možná, se ukáže, že žít společně je lepší než žít každý sám.

HOWARD HENDRIX prodává science fiction a hororové příběhy už deset let. Dva romány - *Lightpaths* (Světelné cesty) a *Standing Wave* (Stojící vlna) - prodal Berkley/Ace. Jeho povídky se, vedle mnoha dalších míst, objevily v *Amazing Stories*, *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine*, *Full Spectrum* a *Writers of the Future*. V roce 1986 vyhrál Writers of the Future Award a roku 1994 Theodore Sturgeon Award.

Dr. Hendrix (doktorát z anglické literatury, 1987) je děkanem filozofické fakulty Kalifornské státní univerzity ve Fresnu.

„Vybral jsem si tuhle epizodu," řekl nám, „protože mi připomněla dvě z mých oblíbených hrůzostrašných povídek:

The Fall of the House of Usher (Pád domu Usherů) od Edgara Allana Poea a *The Colour out of Space* (Barva z vesmíru) od H. P. Lovecrafta. Obě zanechaly stopy v mé poddajné mladé mysli, když jsem ještě nebyl dost starý, abych měl rozum. Jen považte, o co by byl náš žánr ochuzen, kdyby byl Hendrix místo toho četl „velkou literaturu".